



TEKUTÉ
KRYSTALY

PĚTR HETĚŠA

BROKILON 

Petr Heteša

TEKUTÉ KRYSTALY

Copyright © 2015 by Petr Heteša

Cover © 2015 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN PDF: 978-80-7456-280-8

ISBN ePub: 978-80-7456-281-5

ISBN Mobi: 978-80-7456-282-2

Petr Heteša

Tekuté krystaly



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly
Morphin Red *

** vyjde v roce 2015*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

I.

Odstřel

1.

Celý park Redford Terrace jsem měl pod sebou jako na dlani, včetně Hemdonova obelisku na ose pseudorenesančního paláce s velkým, mramorem vydlážděným nádvořím. Na pravé straně byla připravena čestná policejní jednotka ve slavnostních uniformách s historickými winchestrovkami, aby v pravý okamžik spustila čestnou palbu, nalevo stála policejní kapela, která měla místo winchestrovek zlaté trubky, trombóny, lesní rohy a další železné harampádí. A taky těch šestnáct policistů, kteří měli být slavnostně dekorováni, už bylo nastoupeno přesně v ose paláce. Čekalo se jen na příjezd Tedda Coltranea, náměstka ministra obrany, a taky na náměstka Národní bezpečnostní agentury Deana Garnhoura, kteří měli ty metály našim hrdinným chlapcům přišpendlit na jejich hrdinnou hrud.

Bylo nás na těch střechách osm, protože čert a teroristi nikdy nespí. A tohle byla zvlášť lákavá příležitost pro

demonstraci síly a odplaty, poněvadž těch šestnáct odměňovaných se aktivně podílelo na pozatýkaní třiatvaceti členů islámské teroristické buňky.

Ležel jsem na střeše baráku v Buchanan Road a třicet stupňů nalevo ode mě na Maryland Avenue byl Ross Callham. Na Cooper Road byli dva, které jsem ani neznal (tam bych být nechtěl, protože jejich střecha byla sedlová), a stejně tak byl zajištěný perimetr z Fuller Road. Těžký kevlarový ohoz s nápisem NSA na zádech v tom vedru rozhodně nebyl příjemný. Cítil jsem, jak se pod ním potím, a jestli ti zasraní náměstci nepřijedou do pěti minut, tak se v tom potu možná utopím. Dal bych si camelku, což ovšem pochopitelně v tuhle chvíli vůbec nepřipadalo v úvahu. I když těžko by mě tu mohl někdo z mých nadřízených vidět. Ale mohl mě vidět některý z kolegů přes zaměřovací dalekohled. Rossu Callhamovi jsem věřil, ale ty na Fuller Road jsem neznal a možná by mě s klidem práskli, hajzlové jedni. Mrknul jsem přes dalekohled pušky na protější střechu, jestli náhodou nehulí oni. Našel jsem jenom jednoho a ten nehulil. Druhý musel být nejspíš přišpendlený někde za komínem. A možná hulil. Do prdele.

Položil jsem těžkou zbraň zpátky do stabilizačního držáku. Barrett Light Fifty, nejvýkonnější odstřelovací puška. Samonabíjecí. Podélně drážkovaná hlaveň s potlačeným kmitáním a k tomu zaměřovací dalekohled Octan 230. Ráže .50 Browning, přesnost do dvou tisíc metrů. Na trhu ji neseženete, je určená jen členům speciálních jednotek, dneska tedy i mně. Jenže zrovna v tuhle chvíli bych ji klidně vyměnil za jednu camelku. Mrknul jsem na mé Terra Chronos. Mají už pět minut zpoždění. To snad dělají naschvál. Netrpělivě jsem stočil zrak dolů. No vida. Konečně. Dvě černé limuzíny doprovázené policejními auty s blikajícími majáčky právě přijížděly po Maryland Avenue.

Zapřel jsem si titanovou pažbu za rameno a zaměřil dalekohled na připravené pódium s řečnickým pultíkem. Optika byla dokonalá. Viděl jsem i hřebíky a šrouby, které ho držely pohromadě. Pak jsem postupně přejížděl po tvářích policistů připravených k dekorování. Zdálo se, že už jsou z toho taky pěkně otráveni. Zavřel jsem levé oko a na sítnici mi začaly nabíhat údaje o síle větru, jeho směru, o tlaku a teplotě. Pokud chcete střílet na vzdálenost větší než tisíc metrů, jsou to všechno faktory, které mohou trajektorii střely významně ovlivnit a které je třeba vzít v úvahu. Byl jsem kabelem ústícím ze svého zápěstí připojený přímo na počítač v mém skvělém odstřelovacím barrettu, který dle těchto údajů upravil nitkový kříž v dalekohledu. Jsem totiž dvacetiprocentní křemík, jestli jsem vám to ještě neříkal. V dalším okamžiku můj mozek přijal zprávu z protější střechy: *Přijíždí.*

Ty vole, to snad vidím taky, řekl jsem si sám pro sebe a doufal, že nemám aktivovaný odesílač odpovědí.

Vzal jsem si příruční dalekohled a zkoumal okna baráků naproti, jestli z nich náhodou netrčí plnovous nějakého šíleného tálibánce a hned vedle hlaveň jeho kalašnikova. Ale všechno vypadalo v naprostém pořádku. V hlavě mi zavibroval signál mobilu se zprávou, abych potvrdil svou pozici a aktuální stav perimetru. Ohlásil jsem se a potvrdil, že je všechno OK. Zespodu se ozvala americká hymna, kterou hrál naživo orchestr těch policejních šmudlalů. Pak na pódium vystoupal náměstek NSA Dean Garnhour. Výborně. Takže bude mluvit jako první.

Odjistil jsem pušku a znovu rychle přelétl všechna okna v budovách naproti. Všude byl klid. Vypadalo to, že teroristi to dneska vzdali. A nebo jim někdo prásknul, že budeme na všech střechách v okolí. Potom jsem zaměřovací dalekohled na pušce otočil směrem na pódium za řečnický pult. Okulár

na chvílku úplně potemněl, což mě dost vyděsilo, ale byla to jen záda některého z členů ochranky, který asi zapomněl, kde má stát, a teď tam zmateně pobíhal. Tihle kluci byli odjakživa vylízaní a jejich krevní oběh zásoboval hlavně bicepsy, zatímco mozek opomíjel.

Ovšem mozek Deana Garnhoura, to bylo něco jiného. Daleko vyšší liga. Ten jsem teď měl přesně na ose nitkového kříže svého dalekohledu, připevněného na Barrett Light Fifty. Laserový dálkoměr potvrdil vzdálenost jedenácti set šedesáti metrů a znovu byla propočítána rychlost a orientace větru a podle ní upravena předpokládaná trajektorie střely. Výhodou těchto skvělých pušek je, že nikdy nemohou minout. Zvláště když má jednu z nich v ruce dvacetiprocentní křemík. Elektronika je neomylná. Slyšel jsem Garnhourův hutný baryton zesilovaný přes reproduktory, ale vůbec jsem nevnímal, co říká. Jeho vysoké čelo bylo v dalekohledu jako dokonalý terč. Všiml jsem si, že po stranách už mu prosvítají šediny. Zadržel jsem dech a pak pomalu stiskl spoušť.

2.

„Ženská to nikdy nepochopí. Ona prostě nepochopí, že bych za ni dejchal... Že bych za ni položil i život. A že je pro mě jediná, se kterou chci žít. A když se náhodou vyspím s jinou, tak to s tím vůbec nesouvisí,“ řekl Mark a natáhl si nohy.

„S čím to nesouvisí?“ zeptal jsem se.

„No s tím, že ji miluju, přece.“

„No jasně, jenže ony termín *milovat někoho* vidí úplně jinak. Mají jiný slovník. Jejich mozek má prostě jinou strukturu,“ prohlásil jsem, založil si ruce za hlavu a nohy opřel o zadní čelo postele.

„Jakou zase strukturu, do prdele,“ řekl vztekle Mark. „Vždyť

je to normální pitomá logika. Přece je to to samý, jako když se jedu projet autem.“

„Jakože ošukáš jinou?“

„Jasně že jo. Prostě miluju ten požitek z jízdy, rozumíš.“

„Jo, já ti rozumím.“

„Ale to přece neznamená, že musím milovat to lamborghini, ve kterým jedu. Seru na lamborghini. Mě prostě uspokojuje samotná jízda.“

„Jasně.“

„A s Margitou je to to samý. Seru na ni, ale líbí se mi ta jízda s ní. Jenže moje Lilian... to je něco jiného. Tu miluju.“

„Ale jízda s ní asi není tak skvělá, co?“ poznamenal jsem.

„Není, to je pravda. Ale to přece nic neznamená. Můžu milovat svoji starou fordku, i když se s ní nikdy tak hezky neproje-du. A pak si zkusím zajezdit v lamborghini. No řekni, je na tom něco blbýho? Něco snad nepochopitelnýho?“

„Není. A zkusil jsi jí to vysvětlit takhle?“

„Jasně že jo.“

„A co ona?“

„Poslala mě do prdele.“

Dveře se otevřely a vešel mohutný Pampeliška. Říkali jsme mu tak proto, že měl nepřírozně žluté vlasy. Nebyl blondák. Měl prostě žluté vlasy. Jako nastříkané sprejem.

„Hele, Raynar, máš dělat doprovod dámě.“

„Cože? Komu?“

„Lieh Choo-Peickerová, jestli ti to něco říká.“

Mark za mnou hvízdal.

„Ty krávo..., to ti závidím. Nemohl bych jít já?“ zeptal se Pampelišky.

„To asi těžko, vole.“

„No tak jo,“ řekl jsem. „Když si mě hraběnka vybrala, tak jdeme na to.“

3.

Pampeliška kráčet chodbou houpavým krokem vysloužilého hokejisty. Na opasku se mu houpalo pouzdro s pistolí a na druhé straně přístupová karta. Byly doby, kdy bachařům na opascích chřestil kruh s pěti kily klíčů, ale ty už jsou dávno pryč. Vazební věznice, která ho zaměstnává a mě hlídá, je součástí obrovského komplexu budov nazvaného Baltimore Detention Center v samém centru města mezi Fallsway a Madison Street. Šel jsem vedle něj s pouty na ruku a teď to tedy vypadalo, že se s ní loučím. Ne že by mě pustili. Dostal jsem doživotí (a nejdříve můžu požádat a propuštění za vzorné chování po třiceti letech), ale nejspíš změním bydliště. Ostatně už bylo na čase. Pobýval jsem tu pět měsíců a už mě to tady začínalo nudit.

Původně jsem předpokládal, že tu budu nejmíň rok, ale soud proběhl rychle, protože obžaloba pracovala s neatraktivními a pádnými důkazy. Stejně mi ale dokázali přišít jen Garnhourův odstřel. Senátora Colina Barnese, který měsíc před ním skončil taky s kulkou v čele, ne. Ale ti dva si to zavinili sami. Garnhour nechtěl schválit vyšší rozpočet baltimorské pobočky a Barnes chtěl odvolat Declerta, šéfa Baltimore. Museli být vymazáni z vesmíru. Jenže to byla blbost. Už po tom Barnesově odstřelu některé indicie (a pitomí novináři) ukazovaly na baltimorskou pobočku. Po odstřelu Garnhoura už pak nebylo co řešit, zvláště když mě chytili hned na schodišti toho baráku. Nakonec Declerta neodvolali. Naopak z něj byla hvězda. Vážně povedená akce. Měla akorát jediný kaz. Nebyl jsem to já, kdo střílel.

4.

Říkali jí Královna a já osobně se s ní nikdy nesetkal, i když jako

pracovník NSA jsem mohl. Spadala ale pod protidrogové, zatímco já byl na analytickém. Ale věděl jsem o ní a znal její rozsáhlý spis, který měl na oddělení svou zvláštní skříň. Lieh Choo-Peickerová byla rodilá Američanka se vzhledem Číňanky (nebo Japonky?). Otec Donald Peicker, vyslanec v Afghánistánu, matka Chuang Choo, zdravotní sestra v nemocnici tamtéž. Odtud to divné jméno. U volby křestního se pak nejspíš prosadila maminka.

Lieh Choo-Peickerová zásobovala nejlidnatější aglomeraci Spojených států, území mezi New Yorkem a Washingtonem, zahrnující kromě těchto měst tedy ještě Baltimore, Filadelfii, Wilmington a Trenton. Úhrnem dobrých třicet milionů lidí. Její byznys byl velmi úzce specializovaný. Říkalo se jí sice Drogová královna, ale správné by bylo Heroinová královna. Nedělala do ničeho jiného než do heroinu, který zase přicházel do módy. Po tatínkovi zdědila skvělé manažerské schopnosti a afghánské kontakty v zemi s největší světovou produkcí opia, po mamince lásku k chemii a krásu. O zbytek se už postarala sama. Podle toho, co jsem si o ní pamatoval, je jí dvaatřicet let. Trochu mladá kočička na byznys pracující výhradně s osmi-místnými ciframi. V tuto chvíli jsme na tom ale byli oba stejně. I když ona trochu líp. Dostala jen čtyřicet let.

5.

Prošli jsme úzkými chodbami technického bloku a já si nebyl jistý, jestli mě Pampeliška náhodou nevede někam do sklepa, kde mě prostě odstřelí. Po tom všem, co se stalo, mi to už vůbec nepřipadalo tak nepravděpodobné. A docela by to odpovídalo světu, který byl kolem mě během posledního půl roku a který nejspíš zešílel – anebo jsem ho prostě nechápal.

Pampeliška musel čtyřikrát použít vstupní kartu, aby nás

mříže pustily dál, a taky si nechal pětkrát zkontrolovat oční duhovku, zda se mu od včerejška nezměnila. Prošli jsme kolem prádelny a pak vystoupali po schodišti dvě podlaží. Charakter chodeb se rázem změnil. Byly širší a tak nějak hezčí. Podle označení dveří mi došlo, že jsme v obslužném a zásobovacím bloku. Taky mi okamžitě naskočil signál připojení k mobilní síti a k netu. Jak už jsem říkal, jsem dvacetiprocentní křemík a procesor vpreparovaný do mé hlavy vysílá signály každých pět vteřin, aby našel nejbližší vysílač. Zatímco v železobetonových odstíněných celách to samozřejmě bylo k ničemu, tady se chytil okamžitě. Kdybych chtěl, mohl bych teď komukoliv zavolat. A on mně. Ale kdo by sakra volal veřejnému nepříteli číslo jedna? Navíc jsem vůbec nepochyboval o tom, že celou dobu, co budu na signálu (a určitě to nebude moc dlouho), budu velmi pečlivě monitorovaný svými bývalými kolegy. Prošli jsme kolem několika skladů potravin, chladicích a mrazicích boxů, až jsme skončili v nevelké kanceláři, vybavené pouze psacím stolem a čtyřmi židlemi. A poprvé po pěti měsících jsem viděl živou ženskou.

6.

Lieh Choo-Peickerová možná neměla ani sto sedmdesát centimetrů a nic nenasvědčovalo tomu, že byl její tatínek čistý Američan. Její typicky východoasijské rysy vzbuzovaly spíše spekulace, že maminka v nemocnici neroznášela jen léky, ale věnovala se i jiným, zábavnějším činnostem. Černé havraní vlasy po ramena s ofinou hluboko do čela, temně nazelenalé oči se zvláštní kočičí jiskrou, malý nosík, plné rty a nádherný dlouhý stíhlý krk. I přesto, že nebyla vůbec namalovaná a měla na sobě hnusné vězeňské hadry, nebylo pochyb, že je krásná. Jako kontrast vedle ní stála tlustá opelichaná padesátiletá

dozorkyně, která tam snad vážně byla jen proto, aby vynikl pů-
vab Lieh Choo.

Za kancelářským stolem se rozvaloval obrovitý Clark Horte, sám velký ředitel baltimorské věznic. Znal jsem ho od prvního dne, kdy mě sem přivezli, protože se na mě přišel osobně podívat, aby na vlastní oči viděl ten zločinecký skvost, který mu přibyl do baráku.

„Posadte se,“ houkl na nás, když za sebou Pampeliška zavřel dveře.

Posadili jsme se s Lieh do židlí na opačné straně jeho stolu, zatímco náš doprovod zůstal stát, připravený kdykoliv zasáhnout a třeba nás i zlikvidovat, kdybychom se pokusili o nějakou blbost. Lieh se na mě ani nepodívala, což opačně říct nešlo. Svým způsobem mě fascinovala. Teď nemyslím jako ženská (i když to možná taky), ale hlavně svou právní kategorizací, která ji řadila mezi největší zločinecké bosy východního pobřeží. A i když jsme teď seděli vedle sebe a podle ředitele jsme byli jeho nejvzácnějšími kousky, byl jsem proti ní jenom obyčejný šmudla (a ke všemu ještě nevinný).

„Za deset minut opustíte brány Baltimore Detention Center,“ spustil Horte a čekal, co to s námi udělá.

Ani s jedním vůbec nic. Oba jsme už měli za sebou soud, a tak bylo jen otázkou času, kdy nás odsud převezou do jiných věznic.

„Možná si říkáte, že je to trochu narychlo...“ pokračoval.

„Neříkáme,“ snažil jsem se zapojit do hovoru.

Lieh Choo se pousmála.

„...ale ve vašem případě to jinak nejde,“ dodal Horte a šlehl po mě zlýma očima.

„Oba spadáte do první rizikové kategorie, tedy zvláště nebezpeční, a proto bylo o vašem přesunu rozhodnuto teprve před

dvěma hodinami, aby nebylo možné připravit z vaší strany, nebo spíše ze strany vašich kumpánů, nějaký zoufalý pokus.“

„Všichni moji kumpáni jsou zaměstnanci Národní bezpečnostní agentury,“ prohodil jsem otráveně, „takže kdyby se rozhodli pro nějaký zoufalý pokus, tak vy jste první na řadě, kdo dodýchal.“

Horte se jen pousmál.

„Vidím, že vás humor nepřešel, pane Raynare. Ale zpátky k věci... Nyní budete převezeni na letiště. Ovšem ne na centrální u Ferndale, ale na Essex Skypair u Rocky Point,“ řekl vítězoslavně.

„Takže půjde o nějaký sportovní vyhlídkový let,“ neodpustil jsem si.

„Taky to tak můžete brát... Paní Lieh Choo-Peickarová...“

„Jsem slečna, debile,“ přerušila ho Lieh.

Měla velmi příjemný teplý měkký hlas.

„Drž hubu, krávo,“ vložila se do toho ta bachařská čůza za ní.

„Klid, paní Duclarková,“ vrhl na ni Horte pohled a pokračoval: „Jak jsem řekl, jste příliš vzácné zboží...“

„Baltimorské diamanty,“ dodal jsem.

„...takže transport nebude tradiční. Tentokrát vynecháme pancéřovaný vězeňský vůz a početný vozový park s doprovodem, odpustíme si sirény i blikající majáky.“

Udělal pomlku a čekal na naši reakci. Nebyla žádná.

„Budete převezeni bez jakéhokoliv hřebu v pekařském voze.“ A zase ten jeho vítězoslavný škleb.

Chvilku jsme oba na Horteho jen zírali a pak se ozvala Lieh Choo: „To jakože mám jet s chlebem a rohlíkama?“

„Nepojedete s chlebem a rohlíkama. Pojedete se čtyřmi strážci a tady s panem Raynarem. Ale pokud trváte na tom, aby tam byl i nějaký rohlík, není problém.“ Usmál se svému

vtipnému nápadu. Nad tím převozem určitě přemýšlel celý týden, než vymyslel tuhle pekařskou kravinu.

„Na Essex Skypair už bude připraveno letadlo. Cessna speciálně jen pro vás. Paní Lieh Choo...“

„Slečna, debile.“

„Promiňte, slečnu Lieh Choo eskorta vyloží ve státní věznici Mohave County v Arizoně a tady váš pan kolega poletí do věznice Travis v Austinu.“

„To je v nějakém zasraném Texasu?“ zeptal jsem se.

„Správně, zeměpis vám jde. K samotnému letu asi tolik,“ začal se na mě a pokračoval: „Z vašich papírů vím, že v rámci výcviku jste prodělal i řízení malých a středních letadel.“

„Dvakrát jsem chyběl. Zrovna když jsme brali přistávání.“

„Proto vás předem upozorňuji, že mezi pilotní kabinou a zbytkem letadla jsou pancéřované dveře, které lze otevřít jen prostřednictvím pozemního personálu.“

„Díky. To jsme fakt nebrali.“

„Takže i kdyby se vám nějakým šíleným způsobem podařilo přemoci ty čtyři ozbrojené gorily, které s vámi poletí, k pilotům se nedostanete. A pro jistotu, kdybyste náhodou z toho letadla nějakým nedopatřením vypadli, budete mít na nohou ještě obojek s čipem.“

„Skvělý nápad,“ odsouhlasil jsem mu to.

„A pro slečnu Lieh bude samotný převoz asi taky zklamáním,“ otočil se k Lieh. „Jsem si vědom, že síť vašich spolupracovníků, obchodních zástupců a zaměstnanců je velmi rozsáhlá a možná zasahuje i do státní správy. Proto abych zamezil případným pokusům o protiakci, nechal jsem povolát šedesát ozbrojenců připravených k transportu. Čekají dole na dvoře. Ti čtyři, kteří nakonec budou tvořit váš doprovod, budou vylosování pět minut před samotným převozem.“

„Seš skvělejší strateg,“ řekla Lieh. „Tebe je na šéfa věznice

škoda. Brala bych tě jako hlavního dispečera logistiky pro svoje transatlantické zásilky. Plat bys měl asi desetinásobný, než máš tady. Bereš?“

Horte se na ni nevěřicně zahleděl a možná zlomek vteřiny fakticky přemýšlel, jestli by to neměl vzít.

„Ses asi posrala... Jste se,“ opravil se.

Nejspíš si uvědomil, že celý rozvor nechal zaznamenávat.

„Eskorta čeká. Řekl bych vám ,na shledanou‘, ale je víc než jisté, že už se nikdy nevidíme.“

„V to doufám,“ poznamenala Lieh a mírně se pousmála.

7.

Bylo to potupné. Kromě pout na rukou jsem měl i řetězy na nohou. Stejně jako Lieh. Baltimorské diamanty. Cupitali jsme vykachličkovanou chodbou za našimi strážci a chřestili těmi řetězy snad na celou věznici.

„Letíte také směr západní pobřeží?“ zeptal jsem se Lieh, abych zapředl hovor, když teď nějakou chvilku budeme spolucestující.

Snad poprvé se na mě podívala. Dokonce se i pousmála.

„Vypadá to tak. I když já to mám lepší, kousek od Mohave County je Las Vegas.“

„To bychom si tam mohli dát pozitří schůzku. Třeba v Gold Brick, skvělá herna.“

„Držte zobáky,“ ozvala se roztekklá bachařská čůza před námi.

„Znám... Mají tam ale u dveří detektor kovů, tak nevím, jestli bysme prošli s těma řetězama.“

„Vy myslíte, že nám je nechají i do letadla?“

„Držte už huby, nebo vás přetáhnu,“ ozvala se opět naše velitelka vpředu, zatímco Pampeliška z toho měl docela prdel.

„To si to zkus a dneska nedojdeš domů,“ procedila skrz zuby Lieh.

Vyvedli nás na zásobovací dvůr, kde už skutečně čekala četa po zuby ozbrojených policistů ze speciální zásahové jednotky. Nejspíš právě probíhalo losování čtyř šťastlivců, kteří se s námi poletí podívat na západ.

„Ty seš taky těžkej zločinec?“ otočila se Lieh na mě.

Měla vážně moc hezké oči.

„To tvrdí oni.“

„Jak moc těžký?“

„Odstřel náměstka NSA.“

„Jo takhle... Tak to je nanic. To jsi obyčejný sportovní střelec.“

„A cos čekala?“

„Nějakého supermana, který by nás z těchhle sraček dokázal dostat.“

„Jsem dvacetiprocentní křemík.“

„To ti blahopřeju, ale jinak je to na hovno.“

„Tady je signál, můžu volat. Chceš dát někomu zprávu?“

„To ani nezkoušejte!“ ozval se hlas za námi.

Ředitel Horte. Líbezně se na mě usmál a řekl: „To číslo je samozřejmě zablokované, pane Raynare. Před hodinou jsem si to ověřil. Nikam se nedovoláte.“

8.

Nákladní nástavba pekařského auta samozřejmě neměla žádná okna ani sedačky. Místo nich tam leželo jen šest plastových beden od rohlíků. Zasedací pořádek byl přesně určený velitelem převozu. Já u jedné stěny uprostřed, Lieh Choo naproti mně taky uprostřed a každý ze strážců v jednom rohu. Byli ozbrojeni automaty Vektor R4. Znal jsem je dokonale.

Jihoafrická zbraň vycházející z izraelské pušky Galil. Konstrukce z vysokopevnostních plastů vyztužených skelnými vlákny, ráže 5,56, kadence 650 ran za minutu, což vás doslova odpaří z povrchu zemského. Zásobník na padesát nábojů. Drželi je na kolenou s prstem na spoušti. Přemýšlel jsem o tom, jestli je mají odjištěné. Protože pokud ano, tak stačí, abychom najeli na nějaký výmol, a prostě nás v tom autě postřílí.

„Je to kurva vůbec legální?“ zeptala se Lieh Choo, když se posadila na svou bedýnku.

„Co?“

„Převážet nás jako rohlíky. Neměla bych se spojit se svým právníkem?“

„Zkus o to požádat.“

„A neměl by vlastně o mém převozu vědět?“

„Hele, slečna Lieh potřebuje mluvit se svým právníkem,“ oslovil jsem ozbrojence nalevo, ale to už se dvoukřídlé dveře korby zavřely. Současně s tím zhaslo světlo u stropu a na chvílku nastala absolutní tma. Ale jen na okamžik, protože hned potom prostor prořízly dva kužely silných baterek. Mysleli na všechno, chlapci. Dokonce i na to, že rohlíky na převoz světlo nepotřebují, a tak je jejich velitelé vybavili baterkami.

Auto se dalo do pohybu a po minutě se zase zastavilo. Nejspíš hlavní brána. Natáhl jsem si nohy i s řetězy na nich. Auto se zase rozjelo. Nedokázal jsem odhadnout, jak daleko je to na Essex Skypair, ale minimálně čtyřicet minut pojedeme. A doufal jsem, že to neprosvištíme moc rychle, jinak se v těch zatáčkách budeme válet po celé korbě. Řidiči ale nejspíš někdo řekl, že neveze rohlíky, ale zločince, takže jel v zatáčkách pomalu, jako by vezl vajíčka. Přesto jsme se asi po pěti minutách jízdy otočili na střechu.

9.

Náraz musel směřovat na kabinu s řidičem, protože celá přední část vozu najednou uštěřila stranou a já skončil na kolenou před vyděšenou Lieh. Vůz se naklonil, ocitl se na dvou kolech a přepadl na bok. Ale pořád to nebylo dost. Znovu se začal otáčet. To už jsem ležel na drobné Lieh a další otočka s námi mrštila na strop, který se najednou ocitl dole. Jedno křídlo dveří vylétlo do ulice spolu s jedním ozbrojencem a to druhé slisovalo dalšího do neforemné placky. Příšerný rachot a skřípění kovu po asfaltu, řinčení skla. Pak se konečně ten zběsilý, splašený prostor kolem nás zastavil.

Lieh se vzpamatovala jako první. Vystartovala ze země i s těmi okovy na nohou jako kočka. Vrhla se k vyvráceným dveřím a vyskočila ven. Ozvala se střelba ze samopalů. Dávka projektilů perforovala stěnu vozu kousek ode mě a já cítil, jak kolem mě lítají ostré úlomky plechu. Ohlédl jsem se za sebe do vozu. Policista na kolenou už si dával automat k rameni, když se ozvala další střelba a plexištít před jeho obličejem se rozprskl současně s jeho hlavou. Sesul se bezvládně na podlahu. Ale to už střílel z pokleku někam ven i ten druhý od přední stěny. Ležel jsem na zemi a horké nábojnice z jeho automatu padaly vedle mé hlavy. Vystřílel snad celý zásobník, než konečně přestal. Najednou bylo všude ticho.

„Ani se nehni, kurva!“ otočil se na mě.

Vyměnil zásobník a opatrně vyhlédl z vozu.

„Tu čubku mám,“ slyšel jsem zvenku.

Takže Lieh se asi daleko nedostala. Ostatně, s těmi okovy na nohou byla blbost skákat ven a doufat, že se ztratí v davu dřív, než budou všichni strážci zlikvidováni. Otočil jsem hlavu dozadu. Vektor R4 ležel asi metr ode mě. Do prdele. Nebylo

o čem přemýšlet. Anebo možná bylo, ale procesor v mé hlavě byl rychlejší než můj mozek. Sáhl jsem po automatu a už jsem ho měl v ruce před sebou. Byl odjištěný. Procesor, který měl původně spolupracovat s mým mozkiem a být s ním v harmonické součinnosti, se ho teď na nic neptal a dal povel svalům na prstech ke stisknutí spouště. Ten vůl tam měl nastavené dávky, takže jsem tomu ozbrojenci, který stál přede mnou otočený zády, deseti projektily odstřílel nohy v kolenou. To jsem původně nechtěl. Chtěl jsem ho jen postřelit. Svezl se k zemi a vypadl ven. Byl jsem okamžitě na nohou a se zbraní před sebou vyhlédl z vozu. Hotová spoušť.

Byla to křižovatka a na ní šest aut v sobě. Vyděšení lidi, kteří se snažili dostat ven ze zaklíněných vozů, hysterické ječící ženské, všude kolem střepy skla. Dva mrtví v civilu se samopaly v ruce a jedna gorila bez nohou, další slisovaná mezi plechy ve voze a třetí s ustřelenou hlavou za mnou. Čtvrtý z nich deset metrů přede mnou na ulici, držící pod krkem Lieh Choo před sebou a s hlavní pušky přiloženou k její hlavě. Vyděšeně se rozhlížel kolem. Přepnul jsem z dávek na jednotlivé výstřely. Odněkud z velké dálky se ozvala policejní houkačka.

„Zahod' to, ty bastarde, nebo ji odstřelím,“ zařval na mě ten poslední z ochranky.

„To sis asi poplet naše role. Mně jde o můj krk, ne o její.“

„Kurva, já ji fakt odstřelím!“ zařval znovu vztekle.

Snad byl úplně vylízaný. Anebo prostě neměl svůj den. Nic nechápal.

„Neodstřelíš. Já ji odstřelím.“

Stiskl jsem spoušť.

Nejspíš mu nikdo neřekl, že jsem dvacetiprocentní křemík. Mířil jsem mu na krk, protože všude jinde měl neprůstřelný kevlar. Rozhodil rukama, jako by chtěl někoho srdečně

přivítat. Jeho automat vyletěl do vzduchu a on sám přepadl na záda. Lieh Choo od něj odskočila. Policejní sirény se přibližovaly. Zaslechl jsem skřípění pneumatik a plechu a kousek od našeho převráceného pekařského vozu zastavilo tmavé volvo. Namířil jsem na něj, připravený okamžitě střílet. Dveře spolujezdce se otevřely a holohlavý černochoch s pistolí v ruce zařval:

„Nasedejte! Dělejte!“

Lieh se okamžitě vrhla k vozu, i když s těmi řetězy to šlo blbě. Takže je to její komando. Ostatně, já žádné neměl. Svěsil jsem ruku se zbraní podél nohy. Aspoň jsem udělal jeden dobrý skutek. Aspoň teď konečně ten můj trest bude zasloužený.

„Co čumíš? Tak dělej, kurva!“ zakřičela na mě Lieh od auta, když viděla, že se nehýbám.

Nechápal jsem to.

„Nebo tu budeš čumákovat do skonání světa, debile?“

Z malého bílého fiata vpravo, vklíněného mezi dvě další auta, se pokřivenými dveřmi snažila dostat ven ženská s krvavým šrámem na obličeji. Podařilo se jí to.

„Panebože, tak dělej, do prdele!“ zařvala zase Lieh.

„Chytej,“ křikla na mě ta z fiatu a hodila po mně něco jako černou krabičku.

Do prdele... Granát? Uhnul jsem, odhodil automat a vrhnul se k volvu. Oběhl jsem ho, otevřel zadní dveře a skočil na sedadlo. Vůz se dal do pohybu, ještě než jsem stačil zavřít. Musel to být nejmíň osmiválec ještě s klasickým benzínovým motorem, protože jsme vystartovali jako Discovery. Na klíně mi přistál jakýsi nůž.

„Obojky, dělejte,“ houkl na nás černochoch ze sedadla spolujezdce.

Řidič byl Jimi Hendrix s obří hřívou vlasů, přes kterou nebylo vidět vůbec nic.

„To se nemůže povést,“ houkl jsem, když náš vůz urval hydrant u chodníku.

„Hovno... To víš, že se to povede.“

Lieh zvedla obě nohy a položila mi je na klín. Prudká zatáčka a já byl najednou na ní.

„Vem ten nůž a dělej!“

Našel jsem na zemi nůž, ale byl nějaký divný.

„Sakra, tak dělej, vole,“ řekla, když jsem se zase narovnal.

„Co je to?“ zkoumal jsem čepel, kolem které se táhla kovová struna.

„Vysokoobrátková pilka, vole,“ ozval se řidič.

Další zatáčka a já měl hlavu na skle bočních dveří.

„To nezvládnou. V téhle rychlosti ti akorát pořežu nohy.“

„Seru na řezný rány, chirurgu. Zbav mě toho obojku a pak těch řetězů. Jinak jsi mi k hovnu.“

Mrknul jsem zase na nůž. Vlastně pilku. Stiskl jsem zkusmo jediné tlačítko, které na ní bylo. Zaslechl jsem vysoký hvízdavý zvuk a vzpomněl si na zubní vrtačku. A vlastně už jsem něco takového i viděl. V hororu Miamský čtvrtič.

„Do prdele, tak dělej!“ křikla na mě zase Lieh a další prudká zatáčka mi vtlačila kliku dveří do žeber.

Pevně jsem chytil její nohu za kotník a přiložil pilku podél nártu. Spustil jsem to.

„Aúúú! ... Kurva!“ zařvala. „Pálí to jak prase!“

Obojek s čipem byl pryč a z nohy jí tekla krev. Samozřejmě ji to muselo škrábnout. Taky jsem jí klidně mohl amputovat chodidlo. Zvedl jsem zbytek obojku z podlahy, otevřel okno a vyhodil ho ven.

„Ještě ty zkurvené okovy,“ poručila a roztáhla nohy, mezi kterými byl řetěz.

„Na ty obruče teď seru, přeříznu ti jenom řetěz.“

Popadl jsem ho a v polovině přeřízl. Další zatáčka a teď se pro změnu Lieh válela na mně. Pilku jsem naštěstí stihl včas vypnout, jinak bych teď měl na sobě její vnitřnosti. Byla to naprosto šílená a nepravděpodobná scéna z nejpitomějšiho hollywoodského thrilleru.

„Ještě ruce,“ řekla a dala je nad sebe.

Rozřízl jsem řetěz na její rukou a současně s ním vzal i kus čalounění ze stropu. Ta pilka byla vážně dokonalá.

„Na rohu Warwickovy a Riggsovy by vás mělo čekat auto, slečno Choo. Tedy jestli jsou vaši lidi spolehliví,“ zahalekal řidič.

„Jsou stoprocentně spolehliví,“ hlesla Lieh a vzala mi z rukou pilku.

„Teď ty, dělej.“

„Cože?“

„Obojek na noze. Nedržkuj a zvedni hnáty, nebo ti tím podříznu krk.“

Nebyl jsem si jistý, jestli je přičetná. Jenže celá tahle situace byla totálně nepřičetná, a tak jsem se opřel o dveře a zvedl nohy nahoru. Udělala totéž co já. Opálila mi kus nohy a sedřela kůži z kotníku. Vyhodila obojek a potom ještě přeřízla řetěz. Bylo to o chlup, protože následovala další prudká zatáčka a já byl zase přitisknutý na její drobná ňadra.

„Teď ruce.“

Zvedl jsem je nad hlavu.

Skřípání brzd a já dostal ránu do krku od opěrky hlavy řidiče. Ozval se hvízdavý zvuk pilky a hned potom jsem ucítil šlehu od žhavého konce řetězu na svých rukou.

„Kurva! Do prdele!“

„Seš nějakej rozmazlenej.“

„Přestupujete,“ ozval se černocho.

10.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, třetí podzemí budovy C, sekce monitoringu bezpečnostních rizik.

Třicetiletý poručík Rick Compalla si sundal z uší sluchátka, odvrátil oči od monitoru a otočil se na Marka Strawbecka u vedlejšího stolu:

„Transport s Raynarem byl před dvěma minutami přepaden.“

„Cože?“ podíval se na něj s úžasem v očích Strawbeck.

„Křižovatka Lexington a Schroederovy, čtverec BM 22. Neplánovaný přesun s Lieh Choo-Peickerovou na letiště.“

„To je nějaká blbost, ne?“

„Pět mrtvých, z toho tři z ozbrojeného doprovodu. Jeden těžce zraněný.“

„Panebože.“

„Masakr.“

„To bude průser... Takže Raynar zakalil?“

„To asi ne. Jeho čip se prý pak ještě pohyboval. Převzal jsem jeho monitoring. Máme ho na šestce.“

„Ježíšmarjá... kde jsou teď?“

„Na Saratoga Street.“

„To není možné.“

„Potvrzená zpráva na interním kanálu.“

Se Strawbeckem se zatočil svět. Mohlo se stát cokoliv. Mohlo přijít nečekané zemětřesení. Uprostřed Baltimore mohla explodovat sopka. Mohla přijít vlna tsunami a zaplavit celé město. To všechno se mohlo stát a rozhodně to bylo pravděpodobnější, než že konvoj s Raynarem bude přepaden.

Alespoň pro Strawbecka. Trvalo asi pět vteřin, než se vzpamatoval.

„Volej hned Mabuarymu, ať okamžitě vezme všechny lidi, které má k dispozici.“

„Nehýbou se,“ hlesl Compalla a zíral na monitor.

„Pokud je mrtvý, tak je to to jediné, co by nás ještě mohlo zachránit.“

„To nevím. Zavolám městské, aby nás přepojili na jejich kamery, co tam mají.“

„Hovno, ty volej speciály, já volám policii.“

Ale ještě než stačil sáhnout po mobilu, rozezvučel se jeden ze šesti telefonů na stole. Vzal ho.

„NSA, Strawbeck,“ ohlásil se. „Jo... teď jsme to obdrželi... Blbost, potřebuji se napíchnout na vaše kamery na Saratoga Street... Cože? Že už tam od vás jsou? No a co? Jak to že nic? Máme tu signál z jejich čipů... Běžte do prdele... Jak nikdo tam není...? Kurva to není možné... Nemohli se jich zbavit, je to tvrzený polykarbonát...“

Strawbeck se posadil na židli s telefonem u ucha.

„Našli jste je? Tak co kecáte, že se jich zbavili... Moment, naktuji vám přesné souřadnice, máte tam GPS, ne?... No tak.“

Strawbeck se otočil na Compallu a podal mu telefon.

„Diktuj jim souřadnice signálu těch jejich zasraných obojků.“

Compalla se otočil k monitoru a začal odříkávat řadu čísel. Potom vrátil telefon Strawbeckovi.

„Máte to...? Sakra, mě nezajímá, že už tam jedete, já potřebuju, abyste tam už byli... Ne, neposeru se, ale poserete se vy, jestli tam je a uteče vám... Jo... no a co vidíte?... Jak kurva že nic... Jste na těch souřadnicích?... Nekecejte, že nikde nikdo... Do prdele, mají na sobě oranžový hadry a řetězy, kdybyste měli problém je poznat... S tím běž do prdele... Samozřejmě, že

ten hovor zaznamenávám, o to se nestarej, vole, a radši najdi toho zasranýho Raynara... No konečně... Mrtvej? Tak to běžte všichni do prdele.“

Strawbeck odložil telefon, utřel si pot z čela a otočil se na Compallu.

„Zbavili se obojků.“

„Do hajzlu, jak?“

„To teda nevím.“

„A jsme v prdeli.“

„Hovno... Je dvacetiprocentní křemík. Nemůže se nám ztratit. Identifikuj jeho mobilní signál.“

„Už jsem to zkoušel. Žádný není.“

„Jak žádný není?“

„Na dobu převozu ho nechali odpojit. Přání věznice.“

„Tak to jsme až po krk ve sračkách a ten debil z věznice, co to vymyslel, taky,“ vydechl vyděšeně Strawbeck a sesul se do křesla.

„Co navrhuje, šéfe?“

„Volej mobilnímu operátorovi, ať Raynara okamžitě znovu zapojí. Já jdu volat Jonesovi.“

„Ten se asi posere.“

„Jo... a my s ním.“

11.

Tentokrát to byl stříbrný bentley a řidič byl nakrátko ostríháný chlapík v kvádru a bílé košili. Vedle něj seděl drobný Číňan s kalašnikovem na klíně.

„Dobrý den, slečno Lieh,“ řekl klidným hlasem řidič, když to odpálil od chodníku.

„Sakra, Norrisi, to seš ty?“

„Osobně k vašim službám.“

„V tom kvádru vypadáš nepřírozeně civilizovaně. Vůbec jsem tě nepoznala. Vem to na Hollins Park.“

„Jasně.“

„Ať to vezme kamkoliv, dostanou nás,“ řekl jsem já, když jsem se konečně začal vzpamatovávat

„Leda tak hovno,“ houkla směrem ke mně Lieh Choo.

„Žádný hovno... Dyť jsem ti říkal, že jsem dvacetiprocentní křemík. Mám v hlavě mobil. A vysílám. Během chvilky nás zaměří.“

„Tak do prdele nevysílej, ne?“ podívala se na mě vyděšeně.

„Dobrá rada. Jenže každý mobil pořád vysílá. A hledá nejbližší přijímač. Nedokážu to vypnout.“

„To jako že seš zkurvenej bastard s procesorem v hlavě?“

„Národní bezpečnostní agentura,“ řekl jsem.

„Do píci,“ okomentoval to stručně řidič.

„Mám ho zabít?“ ozval se Číňan a já zíral do hlavně pistole.

„Ještě počkej,“ řekla Lieh a pořád na mě zírala, jako by vůbec nemohla pochopit, o co jde. Přitom to bylo tak jednoduché.

„Má pravdu. Vyhod' mě nebo mi prostřel hlavu a je to v pohodě.“

„V každém případě by bylo dobré ten problém co nejdříve vyřešit,“ houkl od volantu ten nepřírozeně civilizovaný řidič a prudce odbočil doprava. Zase jsem měl svůj čumák mezi drobnými řadami drobné Lieh.

„Jestli už jsou na mě napojení,“ pokračoval jsem, „tak teď vidí všechno, co vidím já, a slyší všechno, co slyší moje uši.“

„Kdo?“

„NSA. Prostě tu teď sedí s námi. Nemáte šanci, vyhodte mě.“

„Hovno. Jak to jde odrušit?“

„Nemám ponětí. Možná fakt jediné kulka v hlavě...“

„Uhněte stranou, slečno. Já ho zabiju,“ odjístil Číňan pistoli.

„Anebo možná alobal.“

„Máme alobal?“ houkla na něj Lieh.

„Máme všechno možné, slečno. Máme Franchi Spas 15, Tokarev SVT 60, plně automatický Heckler a Koch G8, ruční granáty a plamenomet... Ale alobal jsme nevzali.“

Další prudká zatáčka doleva. Odhodili jsme na chodník jednoho pomalejšího pontiaka a udělali dlouhý škrábanec na vyhlídkovém autobusu. Kousl jsem se vši silou do hřbetu ruky. Objevil se krvavý šrám. Natáhl jsem ruku před Lieh.

„Vem tu pilu a rozřízni mi tady kůži... dělej.“

„Co blbneš?“

„Dělej sakra... Mám pod ní zesilovač antény... Zkusím ho vytrhnout.“

„Sakra... kde? Tady?“

„Přesně tam.“

Ozval se vysoký hvízdavý zvuk pilky, jejíž rotující ostří zajelo do mé kůže jako do másla. Stříkance krve a hned potom i pár jisker, jak nůž narazil na kovový kryt baterie.

„Stačí, kurva!“ zařval jsem.

Hned potom jsem strčil prsty pod krvavou kůži a snažil se nahmatat zesilovací procesor a vyjmout ho z baterie. Podařilo se mi to až po další zatáčce, kdy jsem zase okusil tvrdost bočního skla.

„Mám to... a teď ten alobal.“

„Na co sakra alobal?“

„Na hlavu. Potřebuju alobal na hlavu, jinak jsme furt v prdeli. Pořád to bude mít slabý signál, i když bez antény jenom s malým dosahem.“

„Do hajzlu, to jste nám měla říct, že s sebou berete vysílacího dementa.“

„Já si ho nevybrala. Přibalili mi ho náhodou,“ odsekla Lieh.

„Tak jsme ho tam měli nechat.“

„Grilovaná kuřata! Zastav!“ zařvala Lieh a ukázala asi sto metrů dopředu, kde stál u chodníku stánek s nápisem Grill Chicken.

„To není rozumné,“ uslyšel jsem zepředu.

„Zastav, kurva.“

Dupnul na brzdu a já mu skoro skončil za krkem. Lieh vyskočila z vozu. V oranžových hadrech, s ocelovými obojky na nohou i na ruce a s glockem v ruce. Její dialog se stánkařem byl velmi krátký, zvláště když mu šermovala pistolí před ksichtem. Hned potom skočila zpátky do auta s roličkou alobalu.

„Tady máš ten zasraný alobal. A ty jeď,“ řekla a hodila mi ho do klína.

To už jsme zase letěli osmdesátkou rušnou ulicí. Obalil jsem si celou hlavu. Čučely mi jenom oči.

12.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, třetí podzemí budovy C, sekce monitoringu bezpečnostních rizik.

„Zmizeli nám, sakra,“ řekl s beznadějí v hlase třicetiletý Rick Compalla.

Jeho totálně bezvlasá lysá hlava se leskla pod zářivkami jako další reflektor a pihy, kterými měl pokrytý celý obličej, mu ještě více ztmavly. Čtyřicetiletý Mark Strawbeck s čtyřdenním šedivým strništěm na bradě a krátkými šedivými vlasy začal podléhat panice.

„Kurva, tohle neustojíme. Jak mohli zmizet, sakra?“

„Museli to mít dokonale připravené. A určitě to vymyslela ta čubka Choo,“ ozval se od dalšího stolu s monitory mladý Nick Belwert.

Celkem jich teď bylo v operačním centru šest. Před deseti minutami byla v polovině budovy vyhlášena pohotovost. Klimatizace jela na plné obrátky, přesto se jim zdálo, že tam teď mají minimálně čtyřicet stupňů. Ze všech teklo.

„Do hajzlu, jak se mohli ti dva sčuchnout? Ona v ženské a on v mužské věznici. V životě se neviděli. Nejspíš o sobě ani nevěděli.“

„Je to její akce. On se jenom svezl,“ odvětil Compalla.

„Jak mohlo toho ředitelského debila napadnout převážet hlavu mafie celého východního pobřeží s Raynarem?“

Do místnosti vtrhla vysoká vyzáblá postava připomínající rozhlednu z příhradových nosníků. Dalton Jones, šéf monitoringu.

„Do prdele, co jste zase zprasili?“ spustil hned ve dveřích.

„My nic. Věznice,“ odpověděl Strawbeck okamžitě, aby přehodil výhybku šéfova vzteku na slepou kolej.

„Máte ho?“

„Koho myslíte?“

„No přece Raynara, sakra.“

„Žádný signál. Obojek zahodil a mobil mu nevysílá. Nebo nejspíš vysílá, jenže American Bell ho na žádost věznice odpojil.“

„Cože?“ zařval Jones.

„Už jsme tam volali. Každou chvíli by měl být zase připojený.“

„Jak každou chvíli? To je snad jedno fuknutí do klávesnice, ne?“

„Dělají na tom.“

„Chcete mi snad říct, že v tuhle chvíli vůbec nevíte, kde je?“

„Chcete kávu, šéfe?“ ozvala se Molly Gildová, pětadvacetiletá administrátorka s krátkými blond vlasy a dokonalou postavou ozdobenou velkými výstavními ňadry. Bylo jí škoda tady

do podzemí, zasloužila by si reprezentovat agenturu někde nahore na recepci. Aspoň ona byla toho názoru.

„Běžte teď do prdele s kávou!“ okřikl ji Jones a znovu se zadíval na monitory. „Uvědomte okamžitě všechna letiště, přístavní policii. Já volám Flynnu Griffinovi.“

„Možná bych s Griffinem počkal. Třeba ho dostaneme dřív, než mu zvednete adrenalin.“

„Spíš dřív, než dostane infarkt. Ale jestli není Raynar na signálu, tak dostaneme leda hovno. Je to křemík, myslí mu to víc než vám všem dohromady.“

„Promiňte.“

Jones vytáhl mobil, navolil číslo a dal si ho k uchu:

„Nerad vás ruším, pane náměstků, ale máme tu problém... Ano, velký... Myslím, že je to nutné... Raynar utekl... Já vím, že je to průser... Asi před dvaceti minutami... Jasně že děláme všechno. Zásahová jednotka už je na místě... Ne, jeho polohu zatím nemáme. Před převozem ho odpojili... Ano, plně s vámi souhlasím, že to byla blbost. Ale s American Bell jsme ve spojení... Jen budeme nejspíš potřebovat rozsáhlou technickou podporu... Jistě, víme velmi dobře, o koho jde... Ano... možná by bylo dobré spojit se s náměstkem ministra... Ne, ministra určitě ne. Doporučuji sehnat náměstků Coltranea... Jasně že bude zuřit, já zuřím taky a vy určitě taky. Ale pokud budeme dost rychlí, máme velkou šanci ho dostat... Nemá venku nikoho. Jasně že je v prdeli, já to vidím taky tak... Ano, pane náměstků, díky.“

Dalton odložil mobil a pohledem přelétl celý sál monitoringu.

„Speciály už jste volali?“

„Jasně, jsou na cestě. Mabuary má čtyřiadvacet lidí a směřují na Saratoga Street.“

„Aby si prohlídli akorát ten jeho zasraný obojek s čipem,“

poznámek vztekle Jones a zapálil si, přestože zde byl přísný zákaz kouření. Nikdo se ale neodvážil protestovat – kromě automatického požárního systému, který okamžitě spustil poplach.

13.

„Vidíte ten kamion před náma? Ten stěhovák?“ houkl dozadu řidič.

„Whitmann Spedition?“

„To je Miki. Na další červené otevře zadní dveře. Přesunete se do něj. A hodte na sebe ty kabáty, co by měly být u zadního skla.“

Lieh Choo dokončila uzel na improvizovaném obvazu uškubnutém z nohavice svých věžeňských kalhot, kterým mi obvázala poraněnou ruku, otočila se dozadu a podala mi lehký šustákový plášť.

„Příprav se,“ štouchla do mě, „ať zas nezůstaneš někde trčet.“

„Proč mě bereš s sebou? Působím ti jenom problémy.“

„Na problémy se vykašli. Teď tu jsou od toho moji lidi.“

Nasoukal jsem se do šustáku. Měl i kapuci. Tu jsem si přehodil přes hlavu.

„Ty vole... to je teda fakt bomba,“ prohodila Lieh Choo, když se na mě podívala.

Musel jsem vypadat příšerně. Mnich s hliníkovým obličejem. Skřípění brzd a čumák našeho bentleye skončil dva metry od zadních dveří Whitmann Spedition. Lieh vyskočila z auta. Udělal jsem to po ní. Zadní dveře návěsu kamionu se opravdu otevřely a v nich stáli dva dlouhovlasí motorkáři v ocvočkovaných bundách a vysokých botách. Podali nám ruce a už jsme byli uvnitř. Dveře se zavřely a hned potom jsme se rozjeli. Ve

voze byly po stranách dřevěné lavice, a dokonce i gauč. Ostatně, byli to stěhováci. Posadil jsem se, natáhl si nohy a sundal kapuci.

„Panebože... co to táhnem za Halloween?“ ozval se jeden z motorkářů a zíral na moji alobalovou hlavu, ve které byly jen dvě díry na oči.

„Ten je ze čtvrtého levelu Pyramidy smrti. Démon zkázy, jinak můj anděl strážný, zachránil mi život,“ vysvětlila Lieh.

„Někdo od nás?“

„Ne, z NSA.“

„Do prdele... to myslíš vážně?“

„O to se nestarej. Jak to máte vymyšlený? S tímhle monstrem na základnu nemůžeme.“

„Tak ho někde vyložíme.“

„Já nemyslím mého anděla, já myslím ten váš osmikolový kamion.“

„Na Hilton Parkway přestupujem. Ale s ním jsme nepočítali.“

„Tak ho započítejte.“

„Ty ho fakt chceš vzít s sebou?“

„Nebýt jeho, tak tu teď nejsem.“

„Klidně vystoupím někde jinde. Já už si nějak poradím,“ hlesl jsem.

„Jo... s tou hliníkovou hlavou narvanou drátama si nejspíš fakt poradíš, blbe... Hovno si poradíš. Poradil sis s tím debillem, co měl odjištěný automat u mojí hlavy. Teď si musím poradit já,“ řekla Lieh a podala pilku tomu, co měl vlasy až po pás.

„Odřízni mi z náramků aspoň ty pitomé řetězy, ať nechřestím jak železná panna.“

Zaklonil jsem hlavu a myslí mi proběhly věci, o kterých jsem dřív ani neuvažoval. Možná se z toho nakonec opravdu

dostanu. Poprvé po pěti měsících jsem si tu možnost připustil. Pořád sice byla ta šance příliš malá, než abych ji mohl brát jako realitu, ale byla tady. Šance možná pěti, deseti procent. Nebo dokonce i třiceti. A když jsem se zadíval na tu drobnou a sebevědomou Čiňanku, tak možná i padesáti... Do prdele, ale co potom?

Přestože jsem měl ve věznici dost času o tom přemýšlet, nikdy jsem na to doopravdy nepomyslel. Jenže teď to najednou bylo jiné. Co kdyby... Sakra, co kdybych se fakt dostal ven? Jsem vůbec schopný zrekonstruovat ty čtyři měsíce chybějících vzpomínek, co mi ty kurvy sebraly? A co když jsem nakonec na Deana Garnhoura doopravdy střílel já? A koho bych měl odstřelit teď? Začínal jsem tušit, že jich asi bude muset být víc.

14.

„Na které letiště jedem?“ zeptal jsem se Lieh, která se v přední části převlékala do věcí, co jí připravili její kumpáni. A neměla s tím nejmenší problém. Shodila ze sebe oranžové vězeňské hadry a chvíli tam byla jenom ve spodním prádle. Tedy v polovině spodního prádla, protože podprsenku neměla.

„Chincoteague,“ řekla, zatímco si navlékala tričko s emblémem Sochy svobody. Ta její parta měla docela smysl pro humor.

„Nevzpomínám si, že by tam někde bylo letiště nebo přístav.“

„Jasně že tam nic takového není. Ale nemůžu teď ani do jedné ze svých rezidencí. Dokonce ani do Evropy. Zůstávám nějaký čas tady, než se situace uklidní. Budou zuřit a všude mě hledat... Tady ne.“

Překvapeně jsem se na ni podíval.

„Kde tady, proboha?“

„Dyť říkám, Chincoteague.“

„To si děláš prdel.“

„Ani v nejmenším. Pod svícnem bývá tma. Ostatně – je jasné, že teď už mají na všech letištích naši fotku s přesným popisem.“

„A to by byl pro tebe problém, nějak...“

„Nebyl. Jenže na mezinárodní zatykač by mě nejspíš vydaly i Bahamy. Jakmile jde o drogy...“

„Jak dlouho tady chceš přebývat?“

„Hele, neříkala jsi, že je z NSA?“ ozval se jeden z motorkářských buršů.

„Klid, má doživotí,“ uzemnila ho Lieh.

„Jen aby ho nechtěl vyměnit za tebe.“

„To neudělá. Dvě hodiny potom by byl mrtvý.“

„Nemáš cigáro?“ zeptal jsem se.

Motorkář v rohu vozu po mně hodil krabičku marlborek. Camelky by byly lepší, ale vzal jsem zavděk i tímhle.

Chincoteague. Musel jsem uznat, že i Lieh Choo má smysl pro humor. Zvláště pro černý až absurdní. Mrtvá čtvrt Chincoteague. Mrtvá pro radnici se všemi jejími úředníky, mrtvá pro všechny makléře, bankéře, pojišťovací agenty, obchodníky s realitami, finanční náměstky a jejich manželky potulující se dopoledne po značkových prodejnách v centru a odpoledne v kavárnách se svými přítelkyněmi. Mrtvá zóna i pro státní správu. Ve skutečnosti ovšem živější než samotné centrum města. Dvě stě tisíc lidí, nebo spíše dvě stě tisíc ztracených existencí, vyvržených systémem. Dvě stě tisíc zde přebývajících mikroorganismů vytvořilo z Chincoteague jeden životem tepající organismus, který se navenek projevuje zdevastovanými domy s oprýskanou omítkou a okny bez záclon (a mnohdy i bez skla), ulicemi s popraskaným asfaltem lemovanými zrezivělými vraky aut, kontejnery na odpadky zasypanými dalšími

horami odpadků, rozmlácenými pouličními lampami, skomírajícími semaforey a v neposlední řadě potulnými kočkami a psy. Ale to je jen ta vnější, zpuchřelá kůže.

Chincoteague už městská rada dávno odepsala a vlakové soupravy metra končily na Gwynns Falls Trail. Hranicí byly koleje kopírující řeku měnící se postupně v kanál vtékající až do zálivu. Přestože na trase směr Chincoco bylo dalších jedenáct stanic, dneska by se do nich dostal už jen obrněný vlak s velkou radlicí, protože byly zataraseny improvizovanými příbytky bezdomovců. Takže jediné, co mohla radnice pro tuto čtvrt udělat, bylo dodávat tam vodu, elektriku a plyn, aby ti lidé aspoň přežili.

Podle toho, co jsem si pamatoval, je v Chincoteague šest policejních stanic, jejichž personál ovšem žije s místními obyvateli ve zvláštní symbióze (ostatně jinak by ani nepřežil). Většinou zde slouží policisté s nějakým větším škraloupem, kteří by normálně museli od policie odejít. Ale před tím jim ještě byla nabídnuta alternativa služby v téhle absurdní panoptikální čtvrti. Ti, kdo to vzali, pak navždy ztratili šanci vrátit se zpátky do normálního civilizovaného života. Chincoteague je doslova pohltilo a začlenilo do svého krutého organismu, který nepřipouští kompromisy, ale který ke svým vlastním orgánům dokáže být hodně velkorysý a svým způsobem je chránit.

Běžný obyvatel Baltimore se do Chincoteague nikdy neodváží. Přičemž je paradoxem, že kriminalita v této čtvrti je úplně stejná, ne-li menší než v tom nádherném civilizovaném Baltimore, které disponuje trojnásobným počtem policistů. Ale možná je to taky tím, že místní policejní stanice nevedou tak přesné a pečlivé záznamy, anebo mnoho skutků nepovažují za zločin. Chincoteague má totiž svá interní nepsaná pravidla, povýšená nad zákon. A zcela odlišnou kategorizaci lidského chování.

„Ty tam někoho máš?“ zeptal jsem se Lieh, která už byla ob-
lečená. Posadila se na gauč naproti mně a zapálila si jointa.

„Jo... palác i se služebnictvem.“

„V Chincu nejsou žádné paláce.“

„Je vidět, že už jsi tam dlouho nebyl.“

„Nikdy jsem tam nebyl. Ale znám ho ze satelitních snímků
a videozáznamů místní policie.“

Lieh se rozesmála.

„To jsou všechno sračky, které se nedají srovnat s tím, čím
Chinco opravdu je.“

„Ty už jsi tam někdy byla?“

„Máme tam pobočku. Detašované pracoviště, nebo obchod-
ní zastoupení, jak chceš. Ředitelem je Noel Weylly, jestli jsi
o něm neslyšel.“

„Nikdy. Kdyby jo, tak by už nejspíš seděl.“

„O tom pochybuju.“

„S místníma poldama asi vychází dobře, co?“

„Má je všechny na výplatní listině,“ poznamenala Lieh a vy-
foukla marihuanový kouř nad sebe.

„Co bude se mnou? Nemíním dělat pro drogový kartel.“

„Nevzpomínám si, že bych ti nabízela flek. Ťuknem si šam-
paňským na oslavu našeho úspěchu a vypadneš.“

„Do Chincoteague?“

„Je mi jedno kam.“

15.

Byla to velká opuštěná továrna, ale jak to tak vypadalo, byla
opuštěná jen zdánlivě. Díky dvěma dalším přestupům jsme
nakonec dorazili v rozhrkané azrezivělé fordce, kde jsme se na
zadním sedadle tlačili tři, protože se mnou opravdu nepočítali.

Vystoupil jsem ve velkém dvoře obehnaném továrními

objekty, mezi kterými se rozprostírala betonová popraskaná plocha. Nepravidelnými puklinami se místy na povrch drala tráva a někde už i keře. Nad hlavním objektem s vymlácenými vysokými okny se tyčily k obloze dva vysoké cihlové komíny, přičemž z jednoho poté, co se hořejšek zřítíl na skladovou halu a doslova ji rozřízl napůl, zbyla jen půlka. Pokroucené příhradové ocelové konstrukce nad dvorem kdysi nesly trubky, které teď zůstaly na některých místech bezradně trčet do vzduchu jako hadi s useknutými hlavami. Nad námi se jako strážce celého toho zmatku tyčil jeřáb se zlověstně visícím těžkým rezačným hákem. Z vyvrácených plechových vrat nám vyšel vstříc osmahlý čtyřicátník s vlasy na ježka, kterého doprovázely dvě kubánské gorily v mundúrech Technických služeb města Baltimore a se samopaly na ramenou.

„Jsem rád, že tě zase vidím,“ řekl, podal Lieh ruku a pak ji políbil na obě tváře. „Frank už připravuje spoj na Haiti. Letadlo s humanitární pomocí. Odtamtud pak Paraguay.“

„Možná později, nějakou dobu se zdržím.“

„Jak chceš, barák je připravený – včetně ochranky a vířivky.... Tohle je rukojmí?“ ukázal na mě.

„Bývalý NSA. Dvacetiprocentní křemík. Doživotí.“

„Proboha, jak to jde k sobě?“

„Prostě se mu to přihodilo.“

„A co dělá tady?“

„Vystrílel mě z toho. Jinak bych teď ležela na Lexington Avenue s mozkiem odtékajícím do kanálu.“

Se zájmem si mě prohlédl.

„Docela vtipná maska. Tady si ji už ale můžeš sundat,“ řekl.

„Hovno,“ ozvala se Lieh. „Říkala jsem ti, že je křemík. Má v kebuli mobil.“

„Do prdele... V tom případě doufám, že se nezdrží moc dlouho.“

„Dáme si nějaký lehčí oběd a pak nás opustí.“

„To jakože se bude potloukat po Chincu s tou staniolovou nádherou na ksichtě, jo?“

„Náhodou, mně se líbí. Připomíná mi čínského boha Chuan Su,“ prohodila Lieh s úsměvem.

„Akorát že zeměpisně se trochu minul výskytem.“

„A časově možná taky,“ ozval jsem se zpod staniolu, abych konečně taky něco řekl.

„Noel Weylly,“ oznámil a podal mi ruku.

Stiskl jsem ji.

„Najdem ti tu nějaký hadry.“

„Taky bych potřeboval kus obvazu. A možná někoho, kdo by mi to dokázal sešít,“ řekl jsem a zvedl pravou ruku se zakrváceným převazem z věžeňských kalhot Lieh.

„Haysa se ti na to mrkne.“

„To je doktorka?“

„Nějakej papír má, ale je čínsky, takže se v něm nevyznám. V každém případě chodí šít do Lanvale boty.“

„Jasně... Kůže jako kůže.“

16.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, první nadzemní podlaží budovy C, administrativní sekce.

„Jestli jste mě vytáhl z toho golfu kvůli nějaké kravině, a ne kvůli třetí světové válce, tak si to vyžerete,“ řekl náměstek ministra obrany Tedd Coltrane a sesul se do křesla za mahagónovým jednacím stolem. Svou obrovitou postavou a olysadou hlavou se subtilními brýlemi připomínal přísného učitele.

Naproti němu seděl Flynn Griffin, náměstek baltimorského

šéfa NSA, který naopak svou malou postavou a rozčuchanou hlavou za tím velkým stolem připomínal žáka ve školní lavici.

„Jedná se o Logana Raynara,“ řekl a prohrábl si vlasy.

„To už snad máme za sebou ne? To už skončilo.“

„Jistě,“ řekl opatrně Griffin. „Až do dnešního poledne. Při transportu utekl.“

Coltrane se na něj nevěřičně zadíval.

„Jak utekl?“

„Transport byl přepaden. Přímo tady ve městě. Křižovatka Lexington a Schroederovy.“

„To si děláte prdel.“

„Bohužel nedělám. Je to asi hodina. Takže jak jistě uznáte sám...“

Coltrane neříkal nic a jen tupě zíral na Griffina. Jeho oči se podivně leskly, jako kdyby chtěl na toho poslat špatných zpráv vyslat smrtící gama paprsky.

„Tomu nevěřím. To není možné,“ hlesl pak s beznadějí v hlase a povolil si vázanku.

„Horte to prostě nezvládl. Jeli bez ochranky.“

„Jak jeli kurva bez ochranky?!“ zařval Coltrane.

„V pekařském voze.“

„On se snad pomátl.“

„Měla to být finta pro případný útok ze strany drogové mafie. Kamufláž. Bohužel nevyšla.“

„Jaké mafie zase?“

„Raynara převáželi s Lieh Choo-Peickerovou.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Griffin neměl co dodat a Coltrane měl problémy to strávit.

„Tomu nevěřím... tomu prostě nemůžu uvěřit. To je prostě nesmysl.“

„Bohužel je to tak,“ poznamenal suše Griffin, který už tu katastrofu alespoň částečně vstřebal. „Teď je třeba dát věci

zase do pořádku, a proto jsem si vás dovolil vyrušit, pane náměstku.“

„Moment... moment... Mně to pořád není jasné... Tak Raynar měl být někam převezen...“

„Na letiště Essex Skypair, odkud měl odletět do věznice Travis v Austinu. S ním měla letět také Lieh Choo-Peickarová, ta heroinová královna, do věznice Mohave County v Arizoně.“

„Panebože... který čurák tohle vymyslel?“

„Clark Horte, ředitel věznice. Myslel si, že ušetří federální peníze za letadlo a zároveň zmate mafii. Měl snahu.“

„Tomu prostě nemůžu uvěřit,“ opakoval už poněkolkáté třesoucím se hlasem Coltrane.

„Bohužel je to tak.“

„Ten debil v tom snad musel jet s nimi, jinak to není možné.“

„Letadlo prý bylo domluveno pouhých šest hodin před vlastním odletem a doprovodná eskorta deset minut před transportem. Vypadalo to, že to měl opravdu pojištěné.“

„Panebože, měl to pojištěné tak, že ty kurvy z mafie se to nějak domáklly.“

„Horte tvrdí, že to není možné.“

„A Raynar i s tou čínskou děvkou jsou v prdeli, jestli tomu dobře rozumím.“

„Ano... v tuto chvíli to tak opravdu je,“ řekl Griffin klidným hlasem a točil propiskou v prstech.

„To je průser,“ vydechl ztěžka Coltrane a na čele se mu zalpil pot.

„Zatím pořád ještě ne. Proto jsem tady. Dostaneme ho.“

„Do prdele, vždyť je to křemík, tak snad není problém ho lokalizovat.“

„Jasně že je křemík. Jenže v tuhle chvíli to paradoxně hraje proti nám.“

„Jak to, sakra?“

„Zatím se mu daří eliminovat vysílání svého mobilu i připojení na síť, což byla naše výhoda. A teď určitě plně využívá tu svou. Je křemík, myslí mu to rychleji a dokonaleji. Je schopný kombinovat daleko dopředu a vyhodnocovat nejrůznější možné scénáře našich kroků i se všemi riziky, které z nich plynou. Zná naše strategické postupy pro podobné případy.“

„Jenže vrstvené čipy jsou snad lepší.“

„Jistě. A na to právě spoléháme.“

„Jak to, sakra, že nevysílá? Jak to udělal?“

„To ještě nevíme. Nejspíš má rušičku, ale to mi taky připadá málo pravděpodobné. Jestli to spískala ta čínská čubka, šlo jen o její osvobození a Raynar se s ní svezl náhodou. Pochybuji, že věděli, že v transportu bude i on. Takže pochybuji i o tom, že měli k dispozici rušičku, aby eliminovali jeho signál.“

„Tak jak to, do hajzlu, že nevysílá?“

„Mohl si vyrvat anténu. Ta je pod kůží na předloktí. Vzhledem k ještě pořád neobjasněným vlivům elektromagnetického vlnění na vlastní činnost mozku a jeho škodlivosti je prostě anténa umístěna mimo hlavu na rozdíl od vlastního mikroprocesoru, který je přímo u mozku a napojený na něj... Ta anténa ovšem signál pouze zesiluje, vysílá i sám procesor, i když velmi slabě a bez antény s velmi malým dosahem, ale pořád vysílá. Takže si musel ještě něco udělat s hlavou, protože při hustotě vysílačů v centru města nemůže být úplně mimo signál. Aspoň nějaký slabý bychom určitě zachytili.“

„Tak jak to, že ho nemáte?“

„Další možnost je, že už je mrtvý. Procesor je napájený generátorem závislým na krevním oběhu. Na rozdíl od zesilovací antény, která má vlastní baterii.“

„Ale možná mrtvý není,“ řekl s beznadějí v hlase Coltrane.

„Možná... Právě proto teď potřebuji vaše svolení k zajištění a nasazení mimořádné techniky.“

„Do prdele. To je vážně průser...“ zašeptal Coltrane a zadíval se na Griffina. „Určitě si uvědomujete, co to znamená.“ Hlas mu začal selhávat.

„Uvědomím si to až ve chvíli, kdy se mu skutečně podaří zmizet. Ale to se mu nepodaří. Ani nemůže. Musel by se nechat vymazat ze zemského povrchu. Což neudělá.“

„Co když kontaktuje média?“

„Neviděl bych to tak černě. Nic si nepamatuje, za to ručím. Čtyři měsíce zpátky od té události neví nic. V tomto směru pro nás není přímým ohrožením.“

„Měli jste ho, sakra, zlikvidovat hned.“

„Chtěli jsme až ve vězení.“

„Takže jste to posrali i vy.“

„Nemá v ruce nic a z té akce ví jenom to, co jsme mu tam natáhli my. Je absolutně v hajzlu. Jde mu jen o holý život, o nic jiného.“

„Předpokládám, že se spolu bavíme v dokonale odstíněné kanceláři,“ řekl Coltrane a plaše se rozhlédl po místnosti.

„Jistě, pane náměstků. Odposlech je zcela nemožný.“

„Co potřebujete?“

„Přístup k šesti vojenským průzkumným satelitům. Nadiktují vám oběžné dráhy, po kterých putují.“

„Zkusím. Co dál?“

„Průzkumná letadla Canberra PR9 vybavená elektrooptickými multispektrálními kamerami Stera. Dvě jsou připravena na letišti Tipton.“

„O nich jsem ani neslyšel.“

„Jejich kamerový systém má rozsah přes sto šedesát kilometrů a mohou letět ve výškách, které zaručují, že zůstanou mimo dohled a doslech civilistů. Musel by být kouzelník, aby jim unikl.“

„Co na to váš šéf?“

„Declert? Myslím, že zrovna teď informuje vašeho šéfa, ministra. Oficiálně se ministr dozví pouze to, že transport s Raynarem byl přepaden. Konkrétní kroky naší agentury ve spolupráci s vámi ovšem ne.“

„Ale neoficiálně informován bude,“ ubezpečil se Coltrane.

„Samozřejmě.“

„Odvolání šéfa věznice...“

„To nechte na ministrovi. Bude potřebovat ukázat veřejnosti také nějaké své kroky, ty oficiální,“ poznamenal Griffin suše.

„Máte připravené papíry, které potřebujete podepsat ohledně nasazení speciální techniky?“

„Jistě, tady to je,“ řekl Griffin a přišoupl po stole před Coltranea složku s formuláři.

Ten vytáhl z náprsní kapsy pero Parker a ozdobil lejstra čtyřmi rozmáchlými podpisy.

„Informujte mě o vývoji situace,“ řekl pak sklesle a vstal ze židle.

„Jistě, pane náměstků.“

17.

Na slavnostní oběd jsme se přesunuli ve dvou otlučených autech, jejichž tovární značku nebylo možné určit (nejspíš byly poslepovány z několika různých), a státní registrační už vůbec ne (chyběla totiž úplně). Restaurace se jmenovala Octagon a nacházela se ve sklepních prostorách vymláceného činžovního domu, na kterém nebyl žádný vývěsní štít, reklama ani cokoli jiného, co by napovídalo, že je v podzemí plně funkční restaurace.

A rozhodně to nebyl žádný bufáč pro bezdřáky, ale poměrně luxusní zařízení, pravděpodobně pro podnikatelské (v parametrech Chinca tedy mafiánské) špičky. Heroinový personál Lieh

už asi stačil zamluvit salónek, protože majitel, distingovaný šedesátník v dokonale padnoucím kvádru, stříbrné vázance a s náušnicemi v obou uších, nás zavedl do zadní klenuté místnosti, jejíž čelní stěnu tvořila obří plazmová obrazovka a strop byl posetý umělými krápníky, na kterých byl sem tam přilepený umělý netopýr. Alespoň jsem doufal, že ta zvířátka jsou umělá.

Prostřený stůl pro osm lidí, talíře se zlatými ornamenty a těžké stříbrné příbory, číše z broušeného skla. Nás bylo jen sedm. Já s Lieh, Noel Weylly a čtyři hrdlořezové, pro potřeby tohoto pozdního oběda upravení do civilizované podoby, tedy v kvádrech (a s automaty s krátkými hlavními pod nimi). Lieh se posadila do čela, já měl určeno místo po její levici a Weylly po pravici. Majitel (Lieh ho oslovovala Robin) rozlil do skleniček aperitiv.

„Dovolil jsem si připravit nadívané křepelky s husími játry a poté rybičku, San Pietro s grilovanou zeleninou.“

„Může být,“ přikývla Lieh, odfoukla si vlasy z čela a zapálila si jointa.

Měla na sobě černé večerní šaty s decentní stříbrnou výšivkou na ěadrech a s bílou lilií na rameni a vypadala skvěle. Božsky. Fantasticky. Kráska a zvíře. Nebo spíš kráska a mimozemšťan z hliníkové planety. I když už jsem nevypadal tak blbě, jako když jsem vystoupil z toho auta na továrním dvoře. Noel mi sehnal motorkářskou přilbu, kterou nechal vycpat staniolem, ale přesto mi z průzoru pro oči kus toho staniolu trčel. Ruku už jsem měl taky sešitou. Haysa se ukázala jako velice jemná a citlivá dívka a nedělala žádný rozdíl mezi vepřovou a lidskou kůží. Udělala mi na předloktí ozdobný steh, jaký je zvyklá dělat u podrážek společenských bot.

„Tady si to můžeš sundat, vole, tady není signál,“ řekla pobaveně Lieh a kouř z jointa jí nad hlavou vytvářel nádhernou svatozář.

„Jsi si jistá?“

Noel vytáhl svůj mobil a mrknul na displej.

„Stoprocentně,“ řekl a strčil mi ho před oči. Ani jedna čárka.

Sundal jsem si přilbu a položil ji vedle židle na zem. Lieh vzala ze stolu skleničku s aperitivem a pozvedla ji. Udělali jsme s Noelem totéž.

„Tak, pánové, na můj návrat do toho úžasného světa.“

Ťukli jsme si a já to lačně hodil do sebe. Už půl roku jsem neměl ani kapku alkoholu. Božské.

„Na to, že jsi před pár hodinami utekla z vězení,“ řekl jsem pak, „a stala ses tak okamžitě jedním z nejhledanějších zločinců ve Státech, se tu pohybuješ docela bezstarostně.“

„Není to jejich území. Tady na mě nedosáhnou.“

„Co když sem zrovna teď míří auta s agenty FBI?“

„Jakmile by se dostali za hranici Gwynns Falls, vím o nich do pěti minut.“

„Můžou tu mít své agenty, stálé spolupracovníky.“

„Nemůžou. Nepřežili by ani týden. Ricku, vzal jsi tu tašku?“
houkla na jednoho z osobních strážců.

„Jasně.“

Jedna z goril se zvedla a přišourala se s velkou koženou ošoupanou taškou. Položila ji na zem mezi moji židli a židli Lieh. Sehnula se a otevřela ji. Byla zarovnána úhlednými balíčky bankovek. Až nahoru.

„Je tam sto táců a je to tvoje,“ řekla.

„Cože?“

„Pro začátek, než se rozkoukáš. Mělo by to stačit.“

„Sto táců v hotovosti? V bankovkách?“

„Jasně že v bankovkách. Nebo bys to chtěl v mincích?“

„Ježíšmarjá... A co s tím?... Vždyť já ani nevím, jestli vůbec některé banky ještě berou hotový peníze.“

„Asi jsi zapomněl, že jsi v Chincoteague. Ty si myslíš, že by

snad někdo tady přijal nějakou debilní platební kartu? Pitomou kreditku? Hovno... Tady pořád fungují jenom hotové peníze.“

Vzal jsem jeden z balíčků do rukou a vytáhl z něj jednu bankovku. Dvacetidolarovka.

„Nic takového jsem neviděl už asi patnáct let.“

„V Chincu mají zhruba dvojnásobnou hodnotu než v Baltimore.“

„V Baltimore nic takového není.“

„Myslím to, co tam je. Elektronické prachy, co máš na účtu. A dole pod těma prachama jsou dva glocky, zásobníky a krabičky s náboji.“

„To se mám jako rozpustit v Chincoteague?“

„Jasně že rozpustit. Skvělý termín. Přesně tak jsem to myslela.“

„Nikoho tu neznám, nemám kam jít.“

„Máš prachy, za ty si koupíš všechno. Pro začátek bych ti ale možná nějaký bydlení splášit mohla. Co, Noeli?“

„Že by Western Cemetery?“ zapřemýšlel Weylly.

„To není blbej nápad.“

„To jako myslíte hřbitov?“ ozval jsem se.

„Jasně.“

„To fakt není blbej nápad. Stejně už jsem půl roku mrtvej.“

„Nic proti tobě, Raynare,“ řekl Noel, „ale jsem zvyklej konstruovat různé katastrofické scénáře.“

„Konstruuuj,“ pobídl jsem ho.

Pootočil se k Lieh.

„Říkala jsi, že je z NSA... Co když se fakt rozhodne k nim vrátit?“

„To se nestane,“ utnul jsem ho. „V poledne jsem zastřelil jednoho nebo možná dva strážce z našeho ozbrojeného doprovodu. Takže můj návrat nepřipadá v úvahu... Anebo možná jo, ale jenom proto, abych je tam všechny vystřílel.“

Do salónku vkročili čtyři číšníci s talíři s nadívanými křepelkami.

18.

Auto byl starý chrysler, kterého sehnali snad někde v historickém muzeu. V každém případě musel mít repasovaný motor, protože byl skoro neslyšný a svištěli jsme si to zpola opuštěnými ulicemi Chincoteague devadesátkou. Téměř gotická bezútěšnost. Zpustlé domy s vymlácenýma očima nad ulicemi s volně poletujícími papíry, s přeplněnými kontejnery a odpady všude kolem nich. Plastové láhve kutálející se po rozpraskaném asfaltu, smečky psů rvoucí se o igelitku, kanalizační šachty bez víka, sloupy veřejného osvětlení s rozbitými lampami, k nimž ovšem byly nataženy kabely z oken nejbližších domů.

V Chincu nefungují semaforey, a tak je každý vjezd do křižovatky vyloženě loterií. Noel s tím ale neměl žádný problém. Věřil, že ať vsadí na cokoliv, vždycky vyhraje. Co se týká dopravy, tak jediné, co tady fungovalo, byly benzínové pumpy. Podle údajů, které jsem si pamatoval z Wikipedie, jich bylo dvanáct a cena byla stejná jako v Baltimore za flašku balené vody (v Chincu se balená voda neprodávala vůbec).

Lieh jsme vyložili v továrně a teď jsme mířili k Western Cemetery.

Přestal jsem sledovat okolní ulice a zavřel oči. Můj mozek se ještě neadaptoval na novou situaci a pořád se vzpíral uvěřit tomu, že jsem opravdu na svobodě. Sice s hlavou uvězněnou v motorkářské přilbě vycpané alobalem, nicméně s možností volného pohybu, který vymezovaly hranice Chincoteague. Nebylo to moc, ale přesto mnohem víc než čtyřmetrová cela baltimorské věznice. Bylo načase pomalu začít přemýšlet, jak s touhle novou situací naložím.

Ten okamžik, kdy se rozprskla hlava Deana Garnhoura, náměstka federální NSA, jsem měl pořád před sebou. Rozhodně jsem si ale byl jistý, že to nejsou moje vzpomínky. Vpreparovali mi je do hlavy ti hajzlové, kteří to všechno vymysleli. Ale blbě. Možná byli nuceni improvizovat, možná se jim ten šílený nápad vylihl v jejich zasraných kebulích na poslední chvíli, možná moc spěchali, že to tak odflákli. Byly tam mezery a na sebe nenavazující stříhy.

Moje služba na střeše byl vlastně záskok. Normálně v ochranných složkách nedělám. Tedy nedělal jsem. Moje pracoviště bylo na analytickém. Jenže jim na poslední chvíli kdosi vypadl, nějaký Randall Molholand, a já byl zrovna ve službě. A tak mě Dalton Jones ukecal. Věděl, že umím skvěle střílet, mám výcvik a že jsem naprosto spolehlivý. A možná jsem se i nabídl sám. To už přesně nevím, v tomhle byla moje paměť jaksi mlhavá. Na rozdíl od explodující Garnhourovy hlavy. Taky bylo vynecháno, jak na tu střechu lezu. Rovnou naskočí vzpomínky, jak čekám na Garnhourův příjezd a potom jak střílím. Tohle musel být pro ně nejtěžší úsek – museli kombinovat moje vzpomínky se vzpomínkami střelce, jenomže tak, aby se vzájemně nepřekrývaly. Chirurgická práce profesionálního stříhače, která určitě vyžadovala klid a čas. A nejspíš ho zase tolik neměli.

Naprosto přesně si taky pamatuju, jak zvláštní jednotka vpadla do baráku a nic nechápajícího mě sebrali. Převezli mě na ústředí a potom okamžitě připojili. To už byly zase moje autentické vzpomínky. A tehdy se to muselo stát. Během toho připojení. Něco umazali a na místo toho vpreparovali záznamy někoho jiného, skutečného střelce. A výpis z mé upravené paměti pak použili u soudu. Prokazatelnější důkaz snad ani nešlo předložit. Mé vlastní vzpomínky, záznam viděný mýma očima, stažený z mého mozku (či disku), záznam obrazu viděný

skrz nitkový kříž zaměřovače Barrett Light Fifty. Záznam Garnhouroy hlavy, která se rozprskla jako přezrálý meloun. Parádní trefa elitního střelce.

Dokonce to měli tak dokonale vymyšlené, že Randalla Molholanda, původního odstřelovače, jsem prý zrušil já, abych mohl zaujmout jeho místo. Že prý jsem mu něco ráno nasy-pal do kafe. Molholanda jsem ale neznal a nikdy jsem se s ním nesetkal. Mezi důkazními materiály byly i vzorky obsahu jeho žaludku. Fakt skutečná otrava. Chápal jsem, že se Garnhoura potřebovali zbavit, a zároveň jsem chápal, proč to museli nara-fičit na někoho přímo z NSA. Už po odstřelu Barnese některé indicie ukazovaly na NSA, takže zabili dvě mouchy jednou ra-nou. Chytili pachatele, potvrdili, že byl z NSA, a zároveň zlik-vidovali Garnhoura. Skutečný iniciátor tak zůstal neodhalený v pozadí.

Tomu všemu jsem rozuměl. Ale nechápal jsem, jak to moh-li takhle odfláknout. Protože když mě sebrali, bylo to v úplně jiném baráku, než odkud jsem střílel. Nesouhlasilo to. Ale museli mi nechat vzpomínky, jak mě zatýkají, jinak by to mu-seli sehrát s nějakým hercem, jenže na to asi měli málo času. Anebo to měli ti volové sehrát se skutečným střelcem a vpre-parovat mi to do mozku celé. A když už jsme u toho, správně mě měli odstřelit už na té střeše. Byl by to nejlogičtější způsob a času měli dost. Jenže to nemohli, protože z mrtvolky by ne-dostali záznam. Mrtvý mozek jim byl na nic. Jsem dvacetipro-centní křemík, jenže čip funguje jen ve spojení s mým vlastním mozkiem.

Ve vězení jsem si znovu a znovu celou tu situaci na střeše přehrával. Prohraboval jsem se vzpomínkami, které nebyly moje. Nebylo mi jasné, proč si nemůžu vzpomenout na vlastní identitu při samotné akci. Kdo jsem tenkrát, ve chvíli, kdy jsem střílel, byl. To taky dokázali vymazat? Dokonce ani nevím, kdo

mi ten úkol zadal. Jak je to sakra možné? Že by všechna jména z těch vpreparovaných dat vymazali? Nejspíš. Ostatně, asi to nebyl problém. Zadali: *Vyber všechna jména*, a pak stiskli *Delete*.

Jenže na té střeše jsem nemyslel jenom na svůj úkol, ale taky na tu holku. Nebyla moje, ale patřila ke skutečnému střelci. Na její jméno si nevzpomenu, ale na podobu ano. Den před tím jsme se pohádali. V kuchyni. Dokonce si pamatuju pohled z okna místnosti, kde to bylo, ale adresu už ne. Asi vymazali i místopisné názvy. Ale její obličej před sebou vidím. Středně dlouhé tmavé vlasy, pobíhala tam jen v kalhotkách a tričku a byla docela sexy, i když měla malá ňadra. Ale někdy jsou malá ňadra mnohem erotičtější než obří melouny.

Do prdele, proč si pamatuju takové kraviny, a ne jak se jmenovala?

19.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, třetí podzemí budovy C, sekce monitoringu bezpečnostních rizik.

Místnost operačního centra monitoringu měla rozlohu menší tělocvičny, a kdyby si někdo dal tu práci a spočítal všechny monitory na stolech, došel by k číslu třicet osm. To bylo na šest lidí docela hodně. I když teď, po vyhlášení pohotovosti, zde bylo lidí jedenáct, přesto monitorů bylo pořád moc.

Řediteli sekce monitoringu Daltonu Jonesovi bylo jasné, že se dneska moc nevyspí. A možná se nevyspí ani zítra a možná celý týden. Nevyspí se, dokud Raynara nedostanou. Ale o tom, že ho dostanou, nepochyboval ani chvíli. Disponovali těmi nejlepšími a zároveň i nejdražšími technologiemi, a pokud

by Jones potřeboval, byl schopen uvést do pohotovosti třeba i letadlovou loď uprostřed Atlantiku, atomová síla v nevadské poušti nebo přeskupit dráhy poloviny satelitů obíhajících kolem Země.

Dopil zbytek kafe a otráveně postavil šálek na stůl hned vedle poměrně velkého zadku Sally Manafarové, která seděla na jeho stole. Pětatřicetiletá analytička se špinavými blond vlasy po ramena, velkýma hnědýma očima (a velkým zadkem, jak už bylo řečeno) si prohlížela novou barvu na svých nehtech, kterou dnes vyzkoušela poprvé. Starorůžová.

„Sakra, jsi jeho kolegyně, pět let jste měli stoly vedle sebe... Tak neříkej, že všechno o něm si najdu v jeho složce,“ řekl Jones už potřetí.

„Nebyla jsem jeho důvěrnice.“

„Nekecej, že ses mu ani jednou neposadila na stůl, tak jako teď mě, a on nic nezkusil.“

„On fakt ne,“ řekla zamyšleně Sally. „Na rozdíl ode mě.“

„Aha... a on zůstal chladný jako žula... To je taky podstatný poznatek, který v jeho spisu chybí.“

Sally se na Jonese pobaveně podívala.

„Nezůstal chladný jako žula... Ale to, že jsme se spolu párkrát vyspali, ti rozhodně nemůže poskytnout návod, jak ho dostat.“

„Do hajzlu, já to věděl... Seš ochotná poskytnout svůj záznam?“

„Ses asi zbláznil, ne?“ zadívala se na něj opovrživě.

„Tak promiň. Takže ho ale znáš líp než náš spis.“

„Tak jo. Chceš popsat jeho penis? Má nahoře u kořene mateřské znaménko.“

Jones se znechuceně zašklebil a podíval se na strop. Sally seskočila ze stolu a řekla: „Netvrď mi, že jste si sem tam nestáhli jeho záznamy.“

„Právě že u Raynara ani moc ne. Spolehlivý pracovník, špička v oboru, nebyl důvod.“

„A to mě na tom zaráží nejvíc.“

„Co?“

„Prostě si nedovedu představit, že to Logan opravdu udělal.“

„Udělal to.“

„Tím mě jen utvrdil v tom, že přestože jsem měla pět let stůl hned vedle něj a přestože mě asi čtyřikrát měl na lopatkách, tak jsem ho vlastně vůbec neznala. Nechápu to.“

„Co na tom sakra nechápeš? Chlapi už jsou prostě takoví.“

„Jenže Raynar ne. Dost mi pomohl.“

„V čem?“

„A myslím, že tobě taky.“

„Mně?“ podíval se Jones překvapeně na Sally.

„Ani o tom nevíš... A nechce se mi o tom mluvit.“

„Má to něco společného s...“

„Právě že má.“

II.

Aklimatizace

20.

Western Cemetery byl kdysi jeden největších baltimorských hřbitovů. Anebo možná pořád ještě je, akorát už se tam dvacet let nepohřbívá. V Chincoteague totiž nefunguje nic, co není nezbytné pro přežití – a to hřbitov rozhodně není. Ze hřbitovní zdi zůstala jen půlka a to, co bylo za ní, dnes rozhodně hřbitov nepřipomínalo. Byla do zarostlá džungle, kde bujná vegetace pohltila i ty největší náhrobky a celek připomínal pralesní botanickou zahradu, ve které jste občas mohli zakopnout o železný kříž trčící ze země či fragmenty mramorového náhrobku s popraskanou a vybledlou oválnou fotografií nebo půlmetrového kamenného anděla s ulomenými křídly.

A aby to celé bylo ještě zvrácenější, z jedné jeho části vzniklo rozsáhlé vrakoviště kombinované se sběrným dvorem železného šrotu. To fungovalo. Šrot i vraky bylo možné pořád ještě zpeněžit, na rozdíl od mrtvol.

Na okraji hřbitova stál betonový dům o rozměrech šest krát

šest krát třicet metrů. Těch třicet, to byla výška. Vlastně to byla věž. Jakýsi hranatý ošklivý maják čnící nad vrakovištěm a hřbitovem, osazený reflektory. Devět podlaží. Absolutně nepochopitelný artefakt v nepochopitelném prostředí. Výjev ze surrealistického filmu. Nejspíš to mělo být ztužující jádro jiné velké budovy, k jejíž dostavbě ovšem nikdy nedošlo. Na jedné straně byly k té věži přišroubovány ocelové kolejnice, po kterých jezdila průmyslová výtahová plošina, jaké se používají na stavbách, a na druhé jednoduché železné schodiště se zábradlím tvořeným jedinou trubkou. Možná to po dostavbě měla být administračka pro všechny baltimorské a washingtonské hřbitovy. Odborová centrála a ústředí všech hrobníků východního pobřeží. Od nynějška můj byt, jak mi vysvětlil Noel Weylly.

Zaparkovali jsme u paty věže a ze dveří vyšel asi sedmdesátiletý, mírně shrbený chlápek v kostkovaném saku a teplákách se třemi pruhy po stranách. Něco jako vysloužilý cirkusový klaun.

„To je Barry Quilter, správce,“ představil mi ho Weylly.

Podal mi mozolnatou ruku. Měl oči blízko sebe a přeražený nos. Dlouhé šedivé vlasy mu splývaly až na ramena.

„Logan Raynar,“ oznámil jsem.

„Co máš s hlavou?“ zeptal se vykouřeným chraplákem.

„Mikrovlna... Vysílám.“

Quilter se nechápavě podíval na Weylla.

„Je tu novejš a nikoho tady nezná. Lieh mu slíbila na nějaký čas bydlení, tak jsem si myslel, že tady by to nemuselo být špatný.“

„On mluvil s Lieh?“

„Jo. A já taky.“

„Byli jste ji navštívit ve...“

„Ne. Dneska se jí podařilo zdrhnout. A právě on jí pomohl. Takže něco jako vděk ženské romantické duše, rozumíš.“

Starý pán mírně naklonil hlavu, jako by si to v ní potřeboval trochu srovnat.

„Jo, rozumím... Akorát tý jeho hlavě nerozumím.“

„Sežeň mu rušičku mobilu. Má ho v hlavě a nemůže ho vypnout.“

„On má v hlavě mobil?“ podíval se na mě nedůvěřivě.

„Jo.“

„Co je to zase za kravinu?“

„To neřeš. Prostě to tak je. A jdou po něm policajti.“

„To je mi jasný, když pomohl Královně z lochu.“

Weylly mu podal balíček bankovek přetažený gumičkou do vlasů.

„Co to je?“

„Pět táců za tvoji vstřícnost. Nájem, elektrika, teplá voda...“

„Ta tady v okruhu pěti kilometrů nikde neteče.“

„...rušička, auto.“

„Hmm...“

„Pistoli má a peníze na holky taky.“

Bavili se o mně jako o nějakém dementovi, kterého zřízenec právě přivezl do psychiatrické léčebny. Ostatně, v tomhle prostředí a s tou motoristickou přilbou vycpanou alobalem jsem si tak opravdu připadal. Vypadalo to, že poznám další z neuvěřitelných pozemských světů. Přecivilizovaný baltimorský mě vyplivl do depresivního vězeňského a teď jsem se ocitl zase v jiném, o kterém jsem jenom tušil, že snad existuje, ale nic víc.

„Bohužel to bude až osmý patro, mladej,“ obrátil se na mě starý pán.

„To máte tak narváno?“ zeptal jsem se.

„Budem tu jenom my dva. Ty a já. V přízemí bydlím já a ostatní patra používám jako sklady.“

„Osmička je dobrá, pokud vám jezdí výtah.“

„Musí. Jinak bych tam to zboží nedostal.“

Raději jsem se ani neptal, o jaké zboží jde.

„A devítka je volná? Nebo tam bydlí nějaká prsatá blondýna?“

Jeho smích zněl, asi jako když mu přivezou plné auto šrotu a vyklopí mu ho tady na beton.

„Devítka je volná.“

„Díky. Beru ji... Mám rád rozhled.“

21.

Rozhled byl parádní, protože z terasy nahoře na střeše bylo vidět samotné centrum našeho krásného Baltimore. Zlaté věže baziliky Nanebevzetí, skleněný hranol hotelu Sheraton, nalevo Opera, připomínající stokrát zvětšený plastový motor z traktoru, a za ní mramorový monument v Marshallově parku. Vedle pak kopule Marylandské univerzity a ještě vedle Lexington market se svou organickou architekturou připomínající chobotnici s propletenými chapadly. Odsud celá ta městská struktura působila jako abstraktní umělecké dílo velmi nevyrovnaného a vnitřně rozervaného umělce. Dole pode mnou se vyjímalo vřakoviště a šrotoviště a hned vedle prales ukrývající hřbitov jako obrovská zelená neforemná peřina. Opravdu romantické.

Byt sám o sobě byla prázdná hala šest na šest, v jednom rohu s malou místnůstkou se sprchou, umyvadlem a WC. Žádný stůl, žádná postel, žádná židle ani skříň, žádná plazma ani solární vířivka a žádná hlasová čidla čekající na příkaz, aby se vysunula vibrační postel s kávovarem a popelníkem. Jen moje ošoupaná kožená taška se sto tisíci dolary v hotovosti a dvěma glocky na dně. Vlastně to byla jakási větší betonová cela. Ale rozhodně nebyla tak depresivní jako ta ve věznicí, protože jsem ji mohl kdykoliv opustit, a toto vědomí jí samo o sobě dávalo daleko optimističtější atmosféru.

Posadil jsem se na studenou betonovou zem a snažil se teď už v klidu analyzovat svoji novou situaci. Co musím udělat jako první, co potom a co nakonec. Nejdříve bych se měl pořádně ožrat a pokusit se zapomenout na všechno, co bylo. Jenže dvacetiprocentnímu křemíkovi se zapomíná dost těžko, když má někde pod lopatkou vpreparovaný vysokokapacitní disk a chybí mu software na jeho promazání. Takže bod jedna padá. Bod dvě, sehnat aspoň židli, kávovar, karton camelek a kus matrace, abych se měl kde vyspat. A hlavně rušičku. Tu slíbil Quilter, správce, tak snad na ni nezapomene. Jinak jsem v prdeli a do smrti s motorkářskou přilbou na hlavě, což je příšerná představa. Ale i ta rušička bude na hovno. Potřeboval bych spíš na Woodmontskou kliniku ve Washingtonu, kde ze mě udělali to, co jsem, aby mi ten mobil vpreparovali. Jenže tam se samozřejmě objevit nemůžu, protože teď už tam jsou určitě mí bývalí kolegové a čekají, jestli neudělám takovou blbost. Jenomže nikdo jiný mi to z hlavy nedostane. A chodit pořád s rušičkou a čekat, kdy vypoví službu baterka... A kdy si budu potřebovat zavolat já sám...

Vstal jsem a začal přecházet po místnosti. Je to sakra jenom software. A každý software je možné nahackovat. Možná by stačil hacker. Šikovný hacker, těžký profík, který už někdy něco takového dokázal. Prostě to odpojit jenom softwarově. No jasně. Tobin Lopez. První liga, která ještě pořád není za mřížemi, a to jenom díky mně. Mohl taky dostat deset let a ani by nemrkl. Jenže nedostal. Přestože hacknul NSA a omylem se dostal, kam neměl. Do hlavy jednoho z nás. Ale prošlo mu to, a to jenom proto, že to byla hlava Sally Manafarové. A hlavně proto, že ta hlava se pak obrátila na mě. Když jsem o tom chvíli přemýšlel, došel jsem k závěru, že dám Tobinovi možnost splatit jeho dluh.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, třetí podzemí budovy C, sekce monitoringu bezpečnostních rizik.

„Do hajzlu, jak to, že furt nevysílá? Nevěřím, že je mrtvý,“ rozčílil se Dalton Jones a složil svoji rozhlednovou příhradovou konstrukci do otočné židle před soustavou monitorů.

„Je možné, že ho zabili,“ hlesl Mark Strawbeck.

„Kdo jako?“

„Gang té čínské děvky. Přišli na to, že je křemík. Možná se jim sám přiznal. A možná se od nich nechtěl hnout, a tak aby eliminovali možnost svého dopadení, ho byli nuceni zlikvidovat.“

Jones se na Strawbecka podíval unavenýma očima.

„A ty tomu věříš?“ zeptal se pak. „Ty vole, ta čínská šikmooká čůza je už teď někde na ostrově v čínském moři. Spíš věřím tomu, že prostě přišel na to, jak vysílání odstínit.“

Bylo deset hodin večer a měli toho už docela dost.

„Nejvyšší šéf slíbil Coltraneovi, že ho do osmačtyřiceti hodin dostaneme,“ poznamenal ještě Jones.

„Pokud neudělá chybu, tak ho nedostaneme,“ odpověděl Strawbeck pološeptem.

Jones se na něj vztekle podíval.

„Máme někoho ve Woodmontu na klinice?“ zeptal se.

Strawbeck zavrtěl hlavou.

„Do prdele, to myslíš vážně?“

„Zatím to nikoho nenapadlo.“

„Vyjma Raynara. Možná tam už teď leží na operačním stole.“

„To pochybuju. Je to mediálně profláknutý zločinec, nikdo by mu tam žádný zásah neudělal.“

„Pokud by neměl hlaveň pistole u hlavy. Zavolej hned Ma-
buarymu, ať tam někoho pošle.“

„Harte, udělej to,“ houkl Strawbeck na blondatého kluka
u vedlejšího stolu.

Ten vzal okamžitě do ruky telefon.

„Co zdejší HGC?“

„To je zbytečné. O něm přece neví.“

Jones vstal, prošel se po místnosti a pak se posadil na roh
stolu.

„Do prdele... Jak bychom ho sakra mohli donutit se připo-
jit?“ přemýšlel nahlas.

„Nedonutíme..., ale připojí se sám.“

„To neudělá.“

„Uvidíš, že udělá,“ oponoval Strawbeck.

„Proč by sakra dělal takovou blbost? Je to křemík.“

„Právě proto. Sázím sto dolarů, že se připojí. Jdeš do toho?“

Jones se na svého podřízeného překvapeně podíval.

„Proč si to myslíš?“

„Bude tomu všemu chtít přijít na kloub.“

„Čemu, proboha? Vždyť on sám ví, že střílel. Má to v mozku,
pamatuje si to... Ledaže by tam někde byla nějaká chyba...“

Jones se zase posadil do židle. Pokud by tam opravdu někde
byla chyba...

V další chvíli mu po zádech přeběhl mráz.

23.

Seděl jsem na kraji střechy svého hřbitovního majáku s ruka-
ma opřenýma o zábradlí a nohama spuštěnýma dolů a před
sebou jsem měl noční Baltimore. Fascinující pohled. Zatímco
skoro celé Chincoteague se utápělo ve tmě perforované oje-
dinělými slabými záblesky světla, samotné Baltimore zářilo

jako přesevětený kýčovitý vánoční stromeček. Jako obrovská neforemná mimozemská příšera se spoustou chapadel, tykadel, sosáků, ostnů a ocasů, pokrytá agresivně se lesknoucími diamanty. Odsud byla přesně vidět ta hranice. Gwynns Falls Trail. Hranice, kde končí civilizace a začíná peklo.

Proč zrovna já?

Zásadní otázka. A když jsem si ji teď položil, udivilo mě, proč mě nenapadla dřív. Chtěli zabít dvě mouchy jednou ranou. Zlikvidovat Garnhaura a současně zavřít hubu všem šfouralům s podezřením, že je za tím někdo z NSA. Zlikvidovat toho někoho, a tím NSA opět očistit. Zacpat jim hubu. Tak jo, měli jste pravdu. Ta zářící svine byla opravdu z NSA. Logan Raynar. Omlouváme se, ale už je v lochu.

Až potud jsem to chápal. Jenže mi v té konstrukci nebylo jasné, proč právě já? Proč si vybrali zrovna mě, když totéž mohli udělat se skutečným střelcem? Pochybuju o tom, že mě prostě vylosovali. V NSA se nikdy nic nelosovalo. Všechno bylo velmi sofistikované a racionální. A když jsem teď nad tím uvažoval, existovala jediná odpověď. Potřebovali zabít *tři* mouchy jednou ranou. Když mi to konečně došlo, polilo mě horko.

Měl jsem umazány čtyři měsíce paměti. Obžaloba tvrdila, že jsem si to udělal sám, aby nikdo nemohl z mého mozku zpětně vypreparovat všechny přípravy a případné komplice. Sakra, a proč jsem si teda neumazal i to, jak strélím na té střeše? To vlastně nešlo, na to už nebyl čas. Sbalili mě hned potom. No dobrá... Jenomže takový zásah dokáže jen Woodmontská klinika ve Washingtonu a ta nic podobného nepotvrdila. V tom případě jsem se musel obrátit na někoho jiného. Jenže nikdo takový ve Státech není... Takže ti, kdo za tím vším stojí, museli mít ve Woodmontu svého komplice. Jasně, jinak to ani být nemohlo. Soud pak už dál nezkoumal, jak jsem to já sám mohl dokázat.

Ale proč to udělali? Jednoduchá odpověď. Umazali mi čtyři

měsíce, protože v těch čtyřech měsících se stalo něco, o čem jsem neměl vědět a o čem hlavně neměl vědět ani soud. Nejspíš jsem na něco přišel. Možná na Barnesova vraha? Nebo ještě na něco jiného? Muselo to tak nějak být. Proto výběr obětního beránka padl na mě. Tři mouchy jednou ranou. Dvě jsem znal, třetí budu muset najít.

Bylo mi jasné, že se budu muset připojit, jinak nemám šanci. Budu se muset připojit a dohledávat svoji čtyřměsíční absenci na tomhle světě. A jediné místo, kde ji bylo možné najít, jsou servery NSA. Do prdele... V tom případě je ale blbost si ten procesor nechat vyreparovat z hlavy, nebo ho definitivně softwarově odpojit. Jsou tam všechny autorizační kódy pro přístup do sítě NSA. Je tam uložena struktura celé jejich sítě, vstupní klíče do jednotlivých adresářů... Takže svůj procesor budu potřebovat. Sakra... Akorát je třeba k němu zavést ovládání na jeho vypínání. Zahledl jsem se na obzor. K mezinárodnímu Washingtonovu letišti se blížila dvě letadla. Jejich poziční světla se teď překřížila, jako kdyby se měla srazit, ale každé z nich pak pokračovalo dál směrem k přistávací dráze.

24.

Tobin Lopez byl nepochybně špičkou ve svém oboru. Byl jsem tenkrát u toho, když jsme zaznamenali průnik do sítě NSA. Trval něco přes pět minut, a přestože jsme do pátrání okamžitě zapojili veškerou svou sledovací techniku, jeho původce jsme neodhalili. Vir přišel z jedenácti serverů najednou a vlastně to žádný vir původně nebyl. Než dorazil do naší sítě. V tu chvíli se fragmenty softwarových řetězců inteligentně spojily v jeden velice agresivní, který se hned v dalším okamžiku rozdělil na čtyři samostatné chovající se naprosto chaoticky a zdánlivě beze smyslu.

Vlastně naši operátoři ani nepřišli na to, kam všude se dostal. V každém případě se mu podařilo celé technické oddělení vyplašit. Nazvali ho pracovně UFO, protože si opravdu nebyli jistí, jestli to nebyl žertík jakési mimozemské civilizace, která nás testovala. Anebo se s námi možná i pokoušela dorozumět, jenomže my jsme jejich zprávu nedokázali rozklíčovat. Řekli si nejspíš, že jsme debilové, a odletěli zpátky do mezigalaktického prostoru hledat někoho inteligentnějšího.

Dva dny potom za mnou přišla Sally Manafarová, kolegyně z analytického. Noční směna. Zůstali jsme v kanceláři úplně sami. Byla rozhozená. Sedla si na můj stůl (její oblíbená poloha) a řekla: „Hrabal se mi v hlavě.“

„Kdo?“

„Ta svině, UFO.“

Chvilku jsem na ni zíral, jestli si nedala panáka nebo LSD, a pak jsem se zeptal: „To myslíš vážně?“

„Jo, vím to... Cítila jsem to.“

„Do prdele... Panebože...“

„No právě.“

„Jestli se dostal do hlavy jednoho z nás... Sakra, víš, co by to mohlo znamenat?“

Zavrtěla hlavou.

„Proč jsi něco neřekla hned? Možná by ho kluci od kompů dostali.“

„Nedostali.“

„Do hajzlu, to nemůžeš vědět... A proč to říkáš vlastně až teď? A proč mně?“

Nešťastně se na mě podívala těma svýma laníma očima. Mlčela.

„Musíme to nahlásit,“ řekl jsem rezolutně.

„Nemůžu to nahlásit, do prdele... Proto to říkám tobě, a ne Declertovi nebo Garnierovi.“

Zasekl jsem se. Nechápal jsem, co blbne. O co jí jde?

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Nic se nestalo, sakra,“ odsekla vztekle.

„Pak mi tak nějak unikají souvislosti.“

„Ježíšmarjá... Vždyť jsi stejný křemík jako já... Tak myslí.“

„Pokouším se.“

„Pak se teda nech upgradovat.“

„Napíšu žádost.“

Soucitně se na mě podívala, jako bych byl vážně totální idiot.

„Nemůžu to nahlásit, protože kdybych to udělala, tak se na mě připojí a udělají mi monitoring, aby se pokusili zjistit napáchané škody.“

„To je dost pravděpodobné,“ souhlasil jsem.

Seděla mi na stole s rukama opřenýma o jeho hranu a mlčela.

„Aha... A ty nechceš, aby se ti hrabali v hlavě.“

„Nechci... kvůli Jonesovi.“

Překvapeně jsem se na ni podíval.

„Ty víš o nějakém jeho průšvihů?“

„O stejném, jako máš ty.“

„Já žádný nemám. Nebo o něm aspoň nevím.“

„Ne?“

„Fakt ne.“

„V tom skladu za kuchyňkou.“

Došlo mi to. Vrhł jsem na ni překvapený pohled.

„Jo takhle... Takže ty jsi i s Jonesem...?“

Sklopila oči.

„A ty si myslíš, že by nás za to zastřelili?“ zeptal jsem se. „Za sex na pracovišti?“

„To asi těžko, ale mohlo by to na vás vrhnout špatné světlo.“

„Seru na špatné světlo. A na Jonese taky.“

Přitom jsem na ni pořád dost překvapeně zíral. Docela mě to šokovalo.

„No nečum... No a co?“ odsekla. „Snad nežárlíš.“

„No to mně poser nohu,“ hlesl jsem.

„Jako by se stalo. A Jones je na rozdíl od tebe moc velké zvíře.“

„To je možný... Jenže za tohle by ho stejně nevyhodili. A navíc se to nedá srovnat s tím, co jsme mohli...“

„Já nemyslím zvíře jako profesně, já myslím zvíře jako prase... Jako sexuálně.“

„Ježíšmarjá... Sally, už mi raději nic neříkej.“

Chvilku opravdu mlčela, ale pak řekla: „Dostala jsem ho.“

„To ti blahopřeju,“ poznamenal jsem znechuceně.

„Já nemyslím Jonese, já myslím toho ufouna,“ prohlásila s ledovým klidem a houpala nohama visícíma z mého stolu jako malá holka.

„Jak jsi ho dostala?“

„Identifikovala jsem ho.“

„Chceš mi říct, že...“

„Chci ti říct, že se jmenuje Tobin Lopez a bydlí tady v Baltimore – na Emerson Street 56.“

„Takže jsi lepší než naši technici?“

„Byl v mojí hlavě, ne v jejich. A jsem docela rychlá.“

Dál jsem na ni jenom čuměl a nic jsem neříkal.

„Chtěla jsem ho jít zabít,“ pokračovala. „Ale nedokážu to. Proto jsem s tím přišla za tebou.“

„Tak to se ti fakt povedlo. Ale stejně mi nějak pořád unikají souvislosti.“

„Víš co? Nech se upgradovat,“ řekla, seskočila ze stolu a vykráčela z kanceláře analytického oddělení.

25.

Emerson Street rozhodně nepatřila mezi nejhonosnější baltimorské ulice. Dům číslo 56 byl pětipatrový činžák s klasicistní

fasádou, ze které už dobrá třetina štukových ozdob opadala. Dům na okraji centra, který ještě nestačila pohltit všeobjímající sklo-železobetonová chobotnice rozpínající se ze středu města. Vzadu pod sakem jsem měl liberator s krátkou hlavní a čtyřiadvaceti náboji v zásobníku. Chybělo mi akorát služební pověření a povolení soudu. Zazvonil jsem ve třetím patře u Lopezových dveří, a když ani na třetí stisknutí zvonku nikdo nereagoval, vytáhl jsem pistoli a dvěma ranami odstřelil zámek.

Ve zšeřelém obýváku, kam pronikalo světlo jen sporými škvírami mezi zataženými závěsy, pobíhala holka v kalhotkách a bílém tílku a ječela. Vrhla jsem se na ni, cvičeným hmatem ji složil k zemi a přitiskl jí dlaň na ústa, aby tím hysterickým jekotem zbytečně neznervózňovala sousedy, kteří už i tak museli být nervózní z té střelby. Rozhlédl jsem se po bytě. Kromě gauče a velké plazmové televize byl v místnosti už jenom stůl se dvěma rozebranými počítači a čtyřmi monitory. A mlha marjánkového kouře.

„Kde je?“ zeptal jsem se.

Lapala po dechu. Uvolnil jsem stisk.

„Teď hned mi řekni, kde je, a nic se ti nestane. Ale musí to být sakra okamžitě.“

Její zelené oči byly obrovské a těžko říct, jestli to bylo hrůzou, nebo je takové měla od přírody.

„Tady jsem,“ ozvalo se mi za zády. Bleskurychle jsem se otočil a namířil liberatora přímo mezi oči asi pětadvacetiletého kluka. Musel být zalezlý někde v koupelně. V dlouhých plančavých trenkách a tričku, vyholená hlava, malé brejličky, velké uši a dlouhé ruce. Kolegové z technického ani netušili, jak trefnou mu dali přezdívkou, aniž by ho kdy viděli, protože opravdu vypadal jako mimozemšťan. UFO.

„Tobin Lopez?“ zeptal jsem se.

„Jo. A vy jste z protidrogového?“

„Omyl... Z NSA.“

Podrbal se na svojí holé lebce a řekl: „Takže jsem asi v prdeli.“

„Teď jsi na to kápl, kámo.“

26.

Ta jeho Sheena (když se po půlhodině uklidnila) nám tenkrát udělala kafe. Dali jsme si panáka a jednoho jointa a vysvětlili si, že to, co udělal, se nedělá a že už to ani víckrát neudělá. Prý to byl omyl, jenom takový pokus. Nemohl prý tušit, že jakmile se dostane do naší sítě a dá se špatnou cestou, tak ho některý ze směrovačů dovede až tam, kam vůbec nechtěl. Do hlavy Sally Manafarové. A potom ještě dál.

Ujistil jsem ho, že ještě jeden takový pokus, a příště se dostanu do jeho hlavy já. Prostřednictvím devítimilimetrové kulky. Tvářil se, že to pochopil. A byla to ode mě tenkrát velká prozřetelnost, že jsme si to vyříkali u toho jeho stolu zaplněného počítači, monitory a dalšími elektronickými sračkami, kam se ani ty šálky s kafem skoro nevešly. Prozřetelnost, nebo procesor v mé hlavě, který dokázal předvídat i budoucnost, a místo abych Lopeze nahlásil a poslal ho na deset let do vězení, nechal jsem ho dál žít v tom úžasném skvělém Baltimore s úžasnou skvělou Sheenou. A sebe s iracionálním předpokladem, že by se možná mohl někdy hodit. A ta chvíle zrovna nastala.

Mohl bych mu zavolat mobilem přímo ze své hlavy. Stačilo sundat si přilbu, oživit baterii antény, jejíž část jsem teď měl v kapse, a spojit se s mobilním operátorem. Samozřejmě mi bylo jasné, že na to právě ti supové z NSA čekají, a věděl jsem skoro stoprocentně, že NSA teď po mně jde daleko intenzivněji než policie nebo federálové. Úplně živě jsem před sebou viděl ten rudý Jonesův ksicht a zařaté pěsti, jak nervózně přechází

po operační místnosti – klátící se příhradová rozhledna – čenichá jak vzteklý pes a zuří.

Mohl bych Lopezovi zavolat odněkud z předměstí. Jeden rychlý telefonát a pak se okamžitě přesunout. Jenže NSA dokáže být hodně rychlá a teď je určitě ve střehu. A živě jsem si dovedl představit, jakou techniku do toho zapojili. Bezpochyby si nechali přesměrovat nejméně dva satelity. Do prdele... Takže budu potřebovat úplně jiný mobil než ten, co mám v lebce. Mobil a taky notebook. A taky motorku, protože jezdit v autě s přilbou na hlavě by mohlo být nápadné.

Rozhlédl jsem se po svém rozlehlém a totálně prázdném bytě. Taška s penězi ležela uprostřed. Nikde žádný trezor. A banky v Chincoteague byly stejný nesmysl jako ponorka na poušti. Začínal jsem tušit, že můj život tady bude ještě složitější, než jsem si představoval.

27.

Barry Quilter si uhrábl dlouhé šedivé vlasy a podrbl se na špičce přeraženého nosu. Jeho byt byl lepší než ten můj, alespoň co se týká vybavení. Měl tam stůl, postel a dvoumetrovou plazmu. Místo lustru visely ze stropu dva reflektory z nákladního auta a židle nahrazovaly čalouněné sedačky z fordu.

„Nevyznám se tady a budu potřebovat poradit,“ řekl jsem a posadil se naproti němu ke kuchyňskému stolu s napůl uřezanými nohama, aby nebyl vůči těm autosedačkám tak vysoký. Trochu jsem si připadal jak v hobitím příbytku.

„Nejlepší baby mají v Pussylandu na rohu Irvingtonový.“

„Seru na baby. Potřebuju mobil, počítač a motorku.“

Quilter ke mně po stole šoupl černou krabičku, o něco větší než balíček camelek.

„Co je to?“

„Rušička mobilního signálu.“

Sáhl jsem po tom.

„Jak to funguje?“

„Zapneš to tím čudlíkem na boku. Má to dosah třiceti až padesáti metrů.“

Zkusil jsem to a po straně se rozsvítila červená kontrolka.

„Takže teď se ze své hlavy nikam nedovolám? A nikdo ke mně?“

Přikývl.

„Stejně jako všichni ostatní do padesáti metrů kolem tebe,“ dodal.

„Jste si jistý?“

„Aspoň to tak starej Gary říkal.“

Vzal ze stolu svůj mobil a strčil mi ho před obličej. NO SIGNAL, hlásal displej. Vypadalo to, že to fakt funguje. Tedy pokud Quilter neměl mobil bez antény. Takže konečně nějaký posun vpřed. Sundal jsem si přilbu z hlavy. Obrovská úleva. Bylo to vážně otravné, zvláště když jsem v ní musel i spát. Nakonec ten můj život tady možná nebude tak šílený, jak to ještě před chvílí vypadalo.

„Nesmíš to zapomenout dobíjet. Jinak jsi v prdeli.“

„OK. Jestli ten váš Gary sehnal rušičku, tak je určitě schopný sehnat i mobil, ne?“

„Má jich plný kontejner. Šedesát doláčů za kus.“

„Myslel jsem neregistrovaný.“

„Pět set doláčů u Mexičanů.“

„Mají tam i notebooky?“

„Tisíc za kus.“

„A motorky?“

„Ses posral, ne?“

„A znáte někoho, kdo dělá do motorek?“

„Podle toho, co by to jako mělo bejt. Jestli jenom nějakej skútr, tak...“

„Harley Davidson.“

„Seš v balíku?“

„Tak trochu.“

„Nějakej starší možná za deset táců.“

„To je dost. Ale beru to. Kam si pro něho můžu přijít?“

„Kurva musím to prvně dohodnout, ne?“

„Nějakej trezor tady blízko?“

„Mám tu sklep s neolkovaným chlastem.“

„Co nějakej nábytek? Třeba stůl, skříň, lednice a postel.“

„Pět set doláčů a máš to tam i s babou na její zahrátí.“

„Zatím bude stačit deka.“

28.

Národní bezpečnostní agentura NSA, Fort Armistead Park, Baltimore, třetí podzemí budovy C, sekce monitoringu bezpečnostních rizik.

Steve Declert byl nejvyšším šéfem baltimorské pobočky NSA. Ředitel. A tomu taky odpovídalo objemné kulaté břicho vyčnívající z jeho postavy podobně jako ženě v devátém měsíci.

„Jestli nevysílá, tak je možné, že už je mrtvý. Podle podkladů, které jsem dostal od policistů, to byla docela divoká přestřelka.“

„Po které se ovšem prokazatelně objevili ještě na Saratoga Street, kde byly nalezeny jejich náramky s čipem,“ poznamenal Flynn Griffin, jeho věčně rozcuchaný náměstek.

Třetím účastníkem porady byl Dalton Jones, šéf monitoringu, který už měl zase nikotinový absták, protože tu s nimi seděl už půl hodiny bez cigarety.

„Třeba byl těžce zraněný a klidně se mohlo stát, že pak zakalil v autě, ve kterém ujeli. Vykrvácel.“

„Anebo ho zabili oni sami, když zjistili, že by je mohl prozradit.“

„Možné to samozřejmě je, ale rozhodně bych na to nespolehal,“ poznamenal Jones.

„Dokud na vlastní oči neuvidíme jeho mrtvolu, nemůžeme počítat s tím, že je mrtvý, a musíme se chovat tak, že je naživu, plný elánu a s utkvělou myšlenkou způsobit nám co nejvíce nepříjemností.“

„Samozřejmě.“

„Jak to máme zajištěno?“ zeptal se Declert.

„Za čtyři hodiny budeme mít nad Baltimore čtyři satelity, ve vzduchu máme dvě Canberra PR9. Aktivovali jsme všechny naše agenty i zdroje, které máme v podsvětí. Navíc nezávisle na nás jede místní policie a taky FBI. Pátrají po něm i po té holce, co zdrhla s ním,“ oznámil Jones.

„Nepředpokládám, že by byli spolu,“ vložil se do věci Griffin.

„Akorát mu ta čubka pomohla na svobodu, aniž by ta kráva vůbec tušila, koho dostala ven.“

„To naštěstí zatím netuší skoro nikdo a já doufám, že to tak zůstane. V každém případě musíme Raynara dostat my, a ne FBI. Nepřipadá v úvahu, aby se dostal k civilnímu soudu, to je vám doufám jasné,“ prohlásil Declert rezolutně.

„Jistě.“

„Co Harris?“

„Nic netuší. Myslím, že se v novém křesle pořád ještě rozkoukává.“

„Nepodceňoval bych ho. Za pět měsíců už bude docela rozkoukaný.“

„Může být rozkoukaný sebevíc, ale je mu to nanic. Harris je v pohodě. Máme ho pod kontrolou.“